

Θανάσης Τριαρίδης

Zykelon

ή

το πεπρωμένο

παιχνίδι για δύο πρόσωπα σε διδυμη κάψουλα

η αγάπη είναι το αντίθετο της αλήθειας

σημείωση

Και το Zyklon (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για μια συνάντηση σε έναν σκοτεινό χώρο όπου δύο (;) άνθρωποι ανακαλούν, ίσως με ένταση μεγαλύτερη απ' όσο πρέπει, τα συστατικά της φριχτής όσο και ακατανόητης Ιστορίας: σφραγισμένους θαλάμους μπάνιου, ένα άοσμο αέριο από τον εξαιρεισμό, πυραμίδες με πτώματα. Τι από όλα αυτά είναι το *πεπρωμένο της αγάπης μας*;

Για το *Zyklon* ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παραστάσιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητα» του παραμένει (και πάλι και διαρκώς) ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Η αλλαγή του (έτσι κι αλλιώς ανύπαρκτου) σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Δεν είναι αναγκαίο να φτιαχτούν στη σκηνή οι δίδυμες κάψουλες ενός παιχνιδιού roller coaster· πιθανώς να αρκούν δυο καρέκλες που στέκονται πλάτη με πλάτη (όπως αρκούν και δυο άνθρωποι καθισμένοι οκλαδόν). Και φυσικά δεν έχω αντίρρηση αν, αντί για μια γυναίκα και έναν άντρα, παίζουν δυο άντρες ή δυο γυναίκες ντυμένες άντρες ή το αντίστροφο (ή και ό,τι άλλο), ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικες είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Ωστόσο, από το συνονθύλευμα των δήθεν «σκηνικών» οδηγιών, υπάρχει κάτι που θα ήθελα να κρατηθεί (και εκφράζω μονάχα μια αδύναμη επιθυμία, τίποτε περισσότερο): Θα ήθελα, στη διάρκεια του έργου, να μην συναντηθούν τα βλέμματα των δύο πρωταγωνιστών – να μην *δει* ο ένας τον άλλον. Θα ήθελα να μην μάθουν ποτέ αν αυτός που τους μιλάει είναι άνθρωπος ή κάτι άλλο. Και δεν έχω αντίρρηση αν οι ηθοποιοί φορέσουν τυφλές μάσκες ζώων ή τεράτων – ναι, *τυφλές μάσκες*, με βουλωμένες τις τρύπες των ματιών.

Το *Zyklon* ή το *πεπρωμένο* μπορεί να νοηθεί ως ένα έργο για το Ολοκαύτωμα. Μπορεί και όχι. Η απάντηση εξαρτάται από το κατά πόσο η παλιά πυραμίδα με τα πτώματα είναι (ή μπορεί να γίνει) κομμάτι του παροντικού κόσμου μας, της ύπαρξής μας, του μέλλοντός μας – της ζωτικής ορμής που οι τρομαγμένοι άνθρωποι ονομάζουμε *αγάπη*. Με τον ίδιο τρόπο που κάποιος μιλά πίσω από την πλάτη σου, κάποιος αόρατος, άυλος, ανύπαρκτος, φασματικός, και κάποτε *–αλίμονο– γίνεταί το σπλάχνο σου*, ζωντανή σάρκα μέσα στη σάρκα σου, σάρκα παλλόμενη, γεμάτη αίμα.

θ. τ. – Σεπτέμβριος 2013

ΠΡΟΣΩΠΑ: η Δ, ο Ω, η δύναμη του πεπρωμένου.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [*Βρίσκεσαι στο Ζυκλον...*]
2. [*Εσείς;*]
3. [*Ομολογώ πως δεν καταλαβαίνω...*]
4. [*Γιατί μου μιλάς στον πληθυντικό;*]
5. [*Τους Εβραίους; Πο... Πότε;*]
6. [*Και πότε θα βγούμε;*]
7. [*Στ' αλήθεια είναι ανατριχιαστική αυτή η μουσική...*]
8. [*Πες μου και τα υπόλοιπα...*]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [*Τώρα πες μου και το όνειρο...*]
10. [*Ψιτ, παντογνώστη... Με ακούς;*]
11. [*Αυτό είναι το σχέδιο; Να αυτοκτονήσεις κρατώντας την ανάσα σου;*]
12. [*Έχεις δίκιο... Το κάνεις από καλοσύνη...*]
13. [*Αυτό μάλιστα... Αυτό έχει αληθινό ενδιαφέρον...*]
14. [*Είναι η ώρα να ανάψουνε τα φώτα...*]
15. [*Και γιατί μου τα είπες όλα αυτά;*]
16. [*Έλα, ηρέμησε...*]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Σκοτάδι. Σιωπή. Κάποτε ακούγεται μια υποβλητική μουσική, σαν εισαγωγή για κάτι. Κατόπιν η μουσική σταματάει – και μια αλλοιωμένη φωνή λέει ένα – προφανώς μαγνητοφωνημένο – μήνυμα από τα μεγάφωνα. Δεν μπορείς να καταλάβεις αν η φωνή είναι αντρική ή γυναικεία.)

ΦΩΝΗ: Βρίσκεσαι στο Zyklon... Ήρθες εδώ με τη δική σου θέληση... Αν μετά τον χαρακτηριστικό ήχο φωνάξεις καθαρά τη λέξη «Σάμσα», η πόρτα σου θα ανοίξει και το παιχνίδι για σένα θα ματαιωθεί... Αφού περάσουν δέκα δευτερόλεπτα από τον χαρακτηριστικό ήχο, το παιχνίδι θα ξεκινήσει δίχως δυνατότητα επιστροφής...

(Ακούγεται ένας συριστικός, έντονος χαρακτηριστικός ήχος. Ακολουθούν δέκα δευτερόλεπτα σιωπής. Η αλλοιωμένη φωνή ακούγεται ξανά.)

ΦΩΝΗ: Είσαι στο Zyklon... Όσα ακολουθήσουν ήταν επιθυμία σου... Απόφυγε τον εκνευρισμό και τις επιπόλαιες κρίσεις... Επίσης προσπάθησε να ελέγξεις το φόβο σου... Ο φόβος είναι περιττός... Ό,τι κι αν νομίσεις πως σου συμβαίνει, να θυμάσαι πως το παιχνίδι είναι απολύτως ασφαλές και πως αποσκοπεί στην προσωπική σου ευτυχία...

(Ένας προοδευτικά εκκωφαντικός ήχος τρυπάει τα αφτιά. Σαν να υπάρχει μια κατάδυση. Ακούγονται ουρλιαχτά εκτόνωσης, όπως στα τρενάκια των λούνα παρκ. Έξαφνα ένας τρομερός κρότος, σαν σύγκρουση. Κατόπιν απόκοσμη σιωπή.)

Για αρκετά δευτερόλεπτα απλώνει σιωπή. Ακούγονται μόνον οι αναπνοές των θεατών. Κάτι έχει συμβεί.

Κατόπιν ακούγεται μια γυναικεία φωνή. Είναι η Δ.)

Δ: *(Μιλάει με συγκρατημένη ένταση. Σαν να προσπαθεί να κρατηθεί ψύχραιμη.)* Τι συμβαίνει; Με ακούει κανείς; Τι συμβαίνει;

(Περνάν μερικά δευτερόλεπτα. Ακούγεται η ανάσα της Δ.)

Δ: Είναι μέσα στο παιχνίδι αυτό; *(Φωνάζει, μάλλον ενοχλημένη παρά φοβισμένη.)* Άντι; Ιωσήφ; Με ακούτε; Απαντήστε μου... Με ακούτε; *(Φωνάζει ακόμη πιο δυνατά.)* ΜΕ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ;

(Η φωνή που απαντάει στη Δ είναι αντρική. Είναι ο Ω.)

Ω: Σας ακούω εγώ...

Δ: *(Τρομαγμένη και επιφυλακτική.)* Ποιος είστε εσείς;

Ω: Λογικά είμαι ο συνεπιβάτης σας στη δίδυμη κάψουλα...

Δ: Ποια κάψουλα;

Ω: Νομίζω πως οι θέσεις που καθόμαστε είναι δίδυμες... Μπρος και πίσω...

Δ: Πού είναι τα παιδιά μου;

Ω: Τα παιδιά σας;

Δ: Μπήκα στο παιχνίδι με τα παιδιά μου... Τους δύο γιους μου... Πού είναι τα παιδιά μου;

Ω: Λογικά βρίσκονται μπροστά μας... Στις μπροστινές μας κάψουλες...

Δ: Μας ακούνε; *(Φωνάζει και πάλι.)* Άντι; Ιωσήφ; *(Πιο δυνατά.)* ΑΝΤΙ; ΙΩΣΗΦ;

Ω: Προφανώς δεν σας ακούνε...

Δ: Πού το ξέρετε;

Ω: Αν σας άκουγαν, θα απαντούσαν...

Δ: Μπορεί να απαντούν, αλλά να μην τα ακούω...

Ω: Έχετε δίκιο... Μπορεί να ισχύει και αυτό...

Δ: Και τώρα τι κάνουμε;

Ω: Υποθέτω πως περιμένουμε...

Δ: Τι περιμένουμε;

Ω: Δεν ξέρω ακριβώς... Προφανώς περιμένουμε το παιχνίδι...

Δ: Κι αυτό το σταμάτημα περιλαμβάνεται στο παιχνίδι;

Ω: Λογικά, ναι...

Δ: (Με εκνευρισμό.) Τι θα πει «λογικά»;

Ω: Θα πει πως στην πραγματικότητα ξέρω για το παιχνίδι όσα ξέρετε κι εσείς...

Δ: Πώς βρεθήκαμε μαζί εδώ πέρα;

Ω: Όπως παρατήρησα όταν έμπαινα και μου βάλανε το βραχίονα ασφαλείας, η κάψουλά μου ήταν συνδεδεμένη με κάτι πίσω από ένα παραπέτασμα... Υποθέτω πως πρόκειται για μια δίδυμη κάψουλα στην οποία λογικά βρίσκειστε κι εσείς...

Δ: Υποθέτετε;

Ω: Ναι, υποθέτω... Βλέπετε, είναι ένα καινούριο παιχνίδι... Σήμερα είναι η πρώτη μέρα που λειτουργεί...

Δ: (Πολύ εκνευρισμένη.) Θέλω να επικοινωνήσω με τα παιδιά μου... Είναι ανήλικα... Θα φοβούνται τώρα...

Ω: Ηρεμήστε...

Δ: (Φωνάζει πάρα πολύ εκνευρισμένη.) ΕΙΝΑΙ ΑΝΗΛΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΩ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ – ΕΙΔΑΛΛΩΣ ΘΑ ΑΡΧΙΣΩ ΤΙΣ ΜΗΝΥΣΕΙΣ...

Ω: Για να έρθετε εδώ, κάνατε αίτηση... Υπογράψατε χαρτί πως αποδέχεστε τους όρους του παιχνιδιού...

Δ: (Με σπασμένη φωνή.) Δεν έχουν δικαίωμα να κάνουν τα παιδιά μου να φοβηθούν...

Ω: Ησυχάστε... Σας παρακαλώ, ησυχάστε... Η πρεμιέρα του Zyklon είναι ένα παγκόσμιο γεγονός... Το καλύπτουν πάνω από πεντακόσια τηλεοπτικά δίκτυα από όλον τον κόσμο... Τώρα που μιλάμε, εκατομμύρια άνθρωποι περιμένουν να βγούμε έξω και να πούμε τις εντυπώσεις μας... Δεν είναι δυνατόν να μην έχουν προβλέψει τα πάντα, ακόμη και την παραμικρή λεπτομέρεια...

Δ: Και γιατί το κάνουν αυτό;

Ω: Προφανώς για να διεγείρουν τα νεύρα μας... Και στη συνέχεια να μας δοκιμάσουν σε κάθε δυνατή εναλλαγή... Και στο τέλος να βγούμε έξω και να παραμιλάμε, να αφηγούμαστε αντιφατικές ιστορίες για γεγονότα έξω από τη λογική, να ξεσπούμε σε κλάματα... Και έτσι να πολλαπλασιάσουμε τον επικοινωνιακό μύθο του παιχνιδιού...

Δ: Πιθανώς να είναι έτσι...

Ω: Σίγουρα είναι έτσι... Γι' αυτό μας μάζεψαν τα κινητά και τις κάμερες στην είσοδο... Και μας έφαξαν εξονυχιστικά για κάθε ηλεκτρονική συσκευή... Θέλουν να μην υπάρχει καμιά εικόνα... Και ο καθένας που θα βγει, να λέει κάτι διαφορετικό...

Δ: Και πόση ώρα θα κρατήσει αυτό;

Ω: Δεν ξέρουμε...

Δ: Έχετε δίκιο... Δεν ξέρουμε...

Ω: Στην πραγματικότητα, ένας ή δύο άνθρωποι γνωρίζουν τι γίνεται μέσα στο Zyklon... Ακόμη κι αυτοί που δούλεψαν στην κατασκευή του ενημερώθηκαν μόνο για το κομμάτι τους... Και τα πάντα κρατήθηκαν μυστικά... Το περιεχόμενό του, το πόση ώρα διαρκεί, το είδος του παιχνιδιού... Αν είναι dark ride ή roller coaster και κάτι άλλο... Το μόνο που ξέρουμε είναι το όριο του ύψος: 1.40 εκατοστά – όσο για να κουμπώνει ο βραχιόνας ασφαλείας... Όλα τα άλλα ήταν στο σκοτάδι... Αλλά και αυτό λειτούργησε με τον πιο ακραίο επικοινωνιακό τρόπο: προκάλεσε μια τρομερή υστερία συμμετοχής... Περισσότεροι από δεκαπέντε εκατομμύρια άνθρωποι θέλησαν να μπουν στην κλήρωση για τη σημερινή πρεμιέρα...

Δ: Τελικά, τόσο μεγάλος είναι ο αριθμός;

Ω: Ναι... Έσπασε κάθε ρεκόρ συμμετοχής σε παιχνίδι... Δεκαπέντε εκατομμύρια για εξακόσιες εξήντα έξι θέσεις...

Δ: (Χαμηλόφωνα, σαν να μονολογεί.) Εξακόσιες εξήντα έξι θέσεις...

Ω: Ναι, ο αριθμός του Θηρίου στην Αποκάλυψη... Προφανώς, κι αυτό έγινε για να δημιουργήσει κλίμα...

Δ: Εγώ ήρθα εδώ για τα παιδιά μου... Μου το ζήτησαν για δώρο του καλοκαιριού...

Ω: Δύο είναι τα παιδιά σας;

Δ: Ναι, δύο... Δύο δίδυμα αγόρια δώδεκα χρονών...

Ω: Να σας ζήσουν...

Δ: Σας ευχαριστώ...

Ω: Ωστόσο είναι παράξενο... Πολύ παράξενο...

Δ: Ποιο;

Ω: Το πώς καταφέρατε να κληρωθείτε και οι τρεις... Είναι σχεδόν εξωπραγματικό να κληρωθείτε και οι τρεις μέσα σε δεκαπέντε εκατομμύρια αιτήσεις...

Δ: Κληρώθηκε μόνον ο Ιωσήφ – το ένα από τα παιδιά... Αλλά υπήρχε κανονισμός στο παιχνίδι... Αν κληρωθεί ένα από δίδυμα παιδιά, κερδίζει το εισιτήριο και το άλλο... Και καθώς είναι ανήλικα, πρέπει να συνοδεύονται από το γονιό τους...

Ω: Μάλιστα... Δεν το ήξερα αυτό...

Δ: Δεν είχατε λόγο να το ξέρετε...

Ω: Ναι, σωστά...

Δ: Πάντως, αν το ήξερα αυτό, δεν θα υπέγραφα την αίτηση... Μα τότε πίστευα πως δεν υπήρχε περίπτωση να κληρωνόμασταν...

Ω: Κι όταν κληρωθήκατε, δεν μπορέσατε να αντισταθείτε στις πιέσεις των παιδιών...

Δ: Ναι, δεν θα μπορούσε να αντισταθεί κανείς... Αυτό το παιχνίδι έχει πάρει τα μυαλά των ανθρώπων... Να σκεφτείτε, στο σχολείο έγινε πάρτι προς τιμή της συμμετοχής τους...

Ω: Και ο σύζυγος;

Δ: (Κάπως ενοχλημένη.) Τι ο σύζυγος;

Ω: Ο σύζυγός σας, εννοώ... Πώς και δεν ήθελε να μπει αυτός στο Zyklon; Συνήθως οι άντρες ενθουσιάζονται με τέτοια παιχνίδια...

Δ: (Κοφτά.) Δεν υπάρχει σύζυγος...

Ω: Με συγχωρείτε...

Δ: Για ποιο πράγμα να σας συγχωρήσω;

Ω: Προφανώς υπάρχει κάποια δυσάρεστη ιστορία γύρω από τον πατέρα των παιδιών σας... Κάποιος χωρισμός – ή κάτι –

Δ: (Τον κόβει.) Καμιά δυσάρεστη ιστορία... Για την ακρίβεια, καμιά ιστορία... Απλώς ο πατέρας των παιδιών δεν υπάρχει...

Ω: Εννοείτε πως δεν ζει πια;

Δ: Εννοώ πως δεν υπήρξε ποτέ... Έκανα τα παιδιά μόνη μου, με σπερματοζωάριο από τράπεζα σπέρματος...

Ω: Είστε στα αλήθεια αξιέπαινη για αυτό...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί αποφασίσατε να κάνετε παιδιά με αυτόν τον τρόπο... Μια γυναίκα που γίνεται μητέρα κόντρα στην κοινωνική νόρμα αξίζει κάθε θαυμασμό...

Δ: Είστε πολύ ευγενικός...

Ω: Όχι, μιλάω ειλικρινά... Είστε αξιοθαύμαστη για την απόφασή σας... Είναι μια απόφαση που συνεχίζει τη ζωή...

Δ: Νομίζω πως υπερβάλλετε...

Ω: Το πιστεύω αυτό που λέω... Κάθε παιδί που γεννιέται συνεχίζει τη ζωή... Και αυτός που το γεννάει είναι πρόσωπο ιερό... Στ' αλήθεια μπράβο σας...

Δ: Σας ευχαριστώ... Είστε πολύ ευγενικός...

2.

(Περνούνε μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.)

Δ: *(Με ανησυχία στη φωνή της.)* Εσείς;

Ω: Εγώ τι;

Δ: Εσείς έχετε παιδιά;

Ω: Όχι...

Δ: Γιατί; Δεν μου ακούγεστε τόσο νέος...

Ω: Είμαι τριάντα οχτώ...

Δ: Θα μπορούσατε να είχατε κάνει κάποιο παιδί... Ιδίως άμα το θεωρείτε τόσο σημαντικό...

Ω: Ναι, έχετε δίκιο... Απλώς δεν έτυχε...

Δ: Δεν το αποφασίσατε...

Ω: Πέστε το κι έτσι...

Δ: Εν πάση περιπτώσει, είστε πολύ νέος, μπορείτε να το κάνετε ανά πάσα στιγμή...

Ω: *(Κάπως αμήχανα.)* Ναι, φυσικά...

Δ: Από τη στιγμή που θα το αποφασίσει κανείς, όλα φαντάζουν πιο εύκολα...

Ω: *(Σχεδόν την κόβει.)* Ακούσατε τον ήχο;

Δ: *(Με ανησυχία.)* Ήχο; Ποιον ήχο;

Ω: Νομίζω πως άκουσα έναν ήχο... Σαν να ξεκλείδωσε κάτι...

Δ: Ο βραχίονας ασφαλείας μου είναι κλειδωμένος...

Ω: Και ο δικός μου... Αλλά νομίζω πως άκουσα έναν ήχο...

Δ: Εγώ δεν άκουσα τίποτε...

Ω: Σαν να άνοιξε μια πόρτα... Σαν να μπήκε κάποιος εδώ πέρα...

Δ: *(Ελαφρώς τρομοκρατημένη.)* Θέλω να ανάψω ένα φως...

Ω: Δεν έχουμε αυτή τη δυνατότητα... Μας πήραν τα κινητά στην είσοδο...

Δ: Έχω τον αναπτήρα από τα τσιγάρα μου... Μπορώ να τον ανάψω...

Ω: *(Κάπως επιτακτικά.)* Περιμένετε λίγο δίχως να μιλάτε, σας παρακαλώ... *(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα.)* Μπα... Μάλλον παράκουσα... Δεν υπάρχει κανένας εδώ μέσα...

Δ: Πού το ξέρετε;

Ω: Θα άκουγα την ανάσα του...

Δ: Έχετε τόσο καλή ακοή;

Ω: Νομίζω πως έχω... Από παιδί είχα... Στην κατασκήνωση, τις νύχτες με βάζανε πάντοτε φύλακα, για να ακούω μην έρθει κάποιος άγριο ζώο...

Δ: Ωστόσο, εγώ λέω να ανάψω τον αναπτήρα...

Ω: *(Κάπως ταραγμένος.)* Αν θέλετε, μην το κάνετε... Αν τον ανάψετε, πιθανώς να χαλάσει το παιχνίδι...

Δ: Γιατί να χαλάσει το παιχνίδι;

Ω: Γιατί μας είπαν πως πρέπει να αποφύγουμε τον εκνευρισμό και τις επιπόλαιες κρίσεις...

Δ: Τότε γιατί μας σταμάτησαν εδώ;

Ω: Σας είπα... Παίζουν με το μυαλό μας... Θέλουν να μας βάλουν να σκεφτούμε...

Δ: Τι να σκεφτούμε;

Ω: Πράγματα που δεν πρέπει... Που δεν μας συμφέρουν...

Δ: Και τι μας συμφέρει;

Ω: Να μην τσιμπήσουμε στο κόλπο τους... Να περιμένουμε...

Δ: Τι να περιμένουμε;

Ω: Τη συνέχεια του παιχνιδιού...

Δ: Πάντως, αν τα παιδιά μου φοβηθούν, θα μου το πληρώσουν...
Θα τους κάνω μεγάλη ζημιά...

Ω: Το πιο πιθανό είναι τα παιδιά σας να βγουν ενθουσιασμένα... Τα παιδιά ενθουσιάζονται με το παιχνίδι...

Δ: Μακάρι να είναι έτσι...

Ω: Δεν υπάρχει περίπτωση να μην είναι έτσι...

Δ: Δεν μου είπατε ωστόσο: εσείς γιατί είσαστε εδώ; Είστε φανατικός των παιχνιδιών αυτού του είδους;

Ω: Θα ήμουν ψεύτης αν σας έλεγα πως δεν είμαι... Από παιδί έχω αληθινή ψύχωση με τέτοια παιχνίδια... (Με αυτοσαρκαστικό τόνο.) Κι απ' ό,τι φαίνεται, δεν μεγάλωσα ποτέ...

Δ: Α, μην το λέτε... Ξέρω πολλούς άντρες στην ηλικία σας, και ακόμη μεγαλύτερους, που κάνουν σαν τρελοί για αυτά τα παιχνίδια...

Ω: Επιπλέον είμαι επιφορτισμένος να γράψω την κριτική μου για το Zyklon...

Δ: Είστε δημοσιογράφος;

Ω: Όχι ακριβώς...

Δ: Τι είστε τότε;

Ω: Συμμετέχω σε διαδικτυακά σάιτ και φόρουμ για τέτοια παιχνίδια...

Δ: (Με απαξιωτικό ύφος.) Δεν το πιστεύω... Υπάρχουν άνθρωποι που τα διαβάζουν αυτά;

Ω: (Κάπως ενοχλημένος.) Σας πληροφορώ πως τα διαβάζουν πολλές χιλιάδες άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο...

Δ: Με συγχωρείτε, δεν ήθελα να σας προσβάλω...

Ω: Δεν με προσβάλατε... Απλώς δεν έχετε ασχοληθεί με αυτόν το χώρο... Αν το είχατε κάνει, θα ξέρατε τι εννοώ...

Δ: Έτσι εξηγείται και το πώς ξέρετε τόσες λεπτομέρειες για το παιχνίδι...

Ω: Ναι, έτσι εξηγείται...

Δ: Και το ότι είστε πολύ παρατηρητικός...

Ω: Ναι, αυτό που κάνω στηρίζεται στην παρατήρηση...

Δ: Και αμείβεστε από αυτό;

Ω: Όχι, όχι... Παρόλο που μου προτάθηκε... Αλλά δεν θέλησα να μπλέξω τα πράγματα... Ήθελα να μπορώ να γράφω τη γνώμη μου δίχως να εξαρτώμαι από κανέναν...

Δ: Και πώς ζείτε;

Ω: Είμαι φαρμακοποιός...

Δ: Φαρμακοποιός; Στ' αλήθεια παράξενο... Τη μισή μέρα να ασχολείστε με φάρμακα και την άλλη μισή να γράφετε σε σάιτ για τα παιχνίδια των θεματικών πάρκων...

Ω: Κάποιες φορές γίνεται ταυτόχρονα... Την ίδια ώρα που δίνω χάπια σε έναν ηλικιωμένο με αρθρίτιδα, συμμετέχω σε μια συζήτηση για κάποιο τρενάκι του τρόμου... Το παραδέχομαι, αγγίζει τα όρια της διαστροφής...

Δ: Και υποθέτω πως τώρα όλοι περιμένουν το κείμενό σας για αυτό που ζούμε...

Ω: Ναι, από όσο ξέρω, το περιμένουν... Ήταν μεγάλη τύχη για μένα που κληρώθηκα στο Zyklon... Αναμφίβολα η πιο μεγάλη ώρα της

ζωής μου... Όλοι στο σάιτ είχαν δηλώσει συμμετοχή, αλλά το πιο πιθανό ήταν να μην κληρωθεί κανένας... Μα να που, αν επιμένεις, κάποτε η ζωή σου κλείνει το μάτι...

Δ: Συγγνώμη που θα σας το πω, αλλά μου φαίνεται λίγο άρρωστο αυτό... Να θεωρείς ένα παιχνίδι την πιο μεγάλη ώρα της ζωής σου...

Ω: *(Με συγκαταβατικό τόνο.)* Ξέρετε, η δουλειά μου με έχει κάνει πολύ προσεκτικό σε ό,τι αφορά τις λέξεις «άρρωστος», «αρρώστια» και όλες τις ανάλογες... Για μένα δεν υπάρχουν «αρρώστιες» και «άρρωστοι»... Υπάρχουν μόνο συνταγές που πρέπει να πάρει κανείς στη σωστή ώρα και στη σωστή αναλογία...

Δ: Μεγάλη ώρα της ζωής είναι η οικογένεια, το μοίρασμα, η αγάπη...

Ω: Ξέρετε τι είναι η αγάπη;

Δ: Ναι, ξέρω... Αυτό που έχω με τα παιδιά μου...

Ω: Εγώ δεν έχω παιδιά...

Δ: *(Με αλλιώτικο ύφος, κάπως μετανιωμένη.)* Δεν ήθελα να σας προσβάλω... Αλλά με ξένισε η φράση σας...

Ω: Δεν έχω κανένα πρόβλημα να παραδεχτώ πως είμαι άρρωστος, αν αυτό σας κάνει να νιώθετε καλύτερα...

Δ: Ζητώ συγγνώμη... Δεν πρέπει να μιλάω έτσι... Και ούτε έχω δικίο σε αυτό που λέω...

Ω: Μπορείτε να μιλάτε όπως θέλετε...

Δ: Δεν έχουμε το δικαίωμα να κρίνουμε τον άλλον τόσο εύκολα... Δεν σας ξέρω διόλου – δεν ξέρω τι κουβαλάτε μέσα σας... Δεν είχα το δικαίωμα να κάνω μια τέτοια κρίση... Ζητώ και πάλι συγγνώμη...

Ω: Μην ανησυχείτε, δεν έπαθα και τίποτε...

Δ: Γενικά έχω μια επιπολαιότητα στον τρόπο που μιλάω... Από παιδί μού το λέγανε...

Ω: Εγώ θα το έλεγα αυθορμητισμό... Και δεν το θεωρώ κακό... Είναι ωραίο οι άνθρωποι να μην κρύβονται...

Δ: Σας ευχαριστώ... Σας το είπα και πριν, είστε πολύ ευγενικός... Κάθε φορά βρίσκετε κάτι καλό να πείτε για τον άλλον... Ακόμη κι όταν σας προσβάλλει... Έχετε αυτό που λέμε «θετική σκέψη»...

Ω: Δηλαδή;

Δ: Δηλαδή σκέφτεστε το καλό... Θέλετε να βλέπετε μόνο τα θετικά...

Ω: Με ξέρετε λίγη ώρα... Δεν μπορείτε να με καταλάβετε μέσα σε λίγη ώρα...

Δ: Έτσι είστε... Ένας καλός άνθρωπος... Γι' αυτό αγαπάτε και τα παιχνίδια... Και είμαι σίγουρη πως το καθένα σάς ενθουσιάζει...

Ω: Δεν είμαι αυτό που λέτε... Και δεν με ενθουσιάζουν όλα τα παιχνίδια...

Δ: Και αυτό εδώ; Πώς σας φαίνεται αυτό; Τι θα γράφατε για όλο αυτό που ζήσαμε μέχρι τώρα;

Ω: Δεν έχω σχηματίσει ακόμη άποψη... Το παιχνίδι είναι ακόμη στην αρχή του... Όπως λέμε στη γλώσσα των κολλημένων με αυτά τα πράγματα, «δεν έχει μοιράσει τα χαρτιά του»...

Δ: Τι θα πει αυτό;

Ω: Δεν έχει σχηματιστεί το «στοίχημα», ούτε έχει φανερωθεί ο «θάνατος»...

3.

Δ: *(Κάπως ανήσυχη.)* Ομολογώ πως δεν καταλαβαίνω... Μπορείτε να μου εξηγήσετε τι εννοείτε;

Ω: Κάθε παιχνίδι έχει ένα «στοίχημα» για αυτόν που συμμετέχει... Μια αποστολή, για να το πούμε πιο απλά... Είναι κανόνας από τότε που οι άνθρωποι άρχισαν να φτιάχνουν παιχνίδια: κάποιος πρέπει να κάνει κάτι... Σε όλα τα παιχνίδια ισχύει αυτό... Σκεφτείτε όποιο παιχνίδι θέλετε, και θα το δείτε... Από το κρυφτό και το σκάκι μέχρι το Pacman...

Δ: Ναι, καταλαβαίνω...

Ω: Επίσης, κάθε παιχνίδι έχει έναν κίνδυνο τον οποίο διατρέχουν αυτοί που το παίζουν... Παιχνίδι δίχως «κίνδυνο» δεν υπάρχει...

Δ: Λογικό το βρίσκω...

Ω: Και μάλιστα, ο «κίνδυνος» είναι ο «θάνατος»... Ο δικός σου θάνατος...

Δ: Ο δικός μου;

Ω: Ο θάνατος του κάθε παίκτη, εννοώ... Στο παιχνίδι κινδυνεύεις από κάτι που συμβολίζει τον θάνατο... Από μια προσομοίωση του θανάτου... Σε όλα τα παιχνίδια το ζεις αυτό... Στο κρυφτό καίγεται – στα χαρτιά το ίδιο... Στους κλέφτες κι αστυνόμους πέφτεις νεκρός... Στο σκάκι απομένεις ακίνητος, ρουά ματ – θαρρείς να κοιτώνεις για πάντα... Στο Pacman σε σκοτώνουν τα φαντάσματα...

Δ: Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ, αλλά έχετε δίκιο... Πράγματι ισχύει αυτό που λέτε...

Ω: Και μάλιστα, οι ειδικοί λένε... *(Σταματάει.)*

Δ: Τι λένε οι ειδικοί;

Ω: Πως ό,τι μας τραβάει στα παιχνίδια είναι αυτός ο «θάνατος», και όχι το «στοίχημα»... Όσο μεγαλύτερος είναι, όσο πιο κοντά στην αλήθεια βρίσκεται η ψευδαίσθηση που μας δημιουργεί, τόσο περισσότερο ελκόμαστε από το κόλπο... Γι' αυτό και τα γρήγορα τρένα προσελκύουν

τόσους ανθρώπους: επειδή δημιουργούν με τη μεγαλύτερη δυνατή αληθοφάνεια την αίσθηση της πτώσης στο κενό...

Δ: Και στο «Σπίτι του Τρόμου» μάς αγγίζουν οι σκελετοί των πεθαμένων...

Ω: Ακριβώς αυτό...

Δ: (Ακούγεται εντυπωσιασμένη.) Έχετε απόλυτο δίκιο...

Ω: Μάλιστα λένε πως αυτή η προσομοίωση του θανάτου, την οποία υπόσχεται κάθε παιχνίδι, είναι απολύτως απαραίτητη για την ανθρώπινη συνείδηση... Κάτι σαν μηχανισμός εξισορρόπησης απέναντι στο φόβο...

Δ: Πολύ εντυπωσιακά όλα αυτά... (Σαν να σκέφτεται κάτι.) Και το Zyklon; Ποιον θάνατο μας υπόσχεται το Zyklon;

Ω: Προς το παρόν, μας υπόσχεται μια ωραία συνάντηση μες στο σκοτάδι...

Δ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε...

Ω: Πως ακόμη το Zyklon δεν μας έχει βάλει το «στοίχημα», ούτε μας έχει αποκαλύψει τον «κίνδυνο»... Μέχρι στιγμής είμαστε κυριολεκτικά στο σκοτάδι...

Δ: Ναι, στο σκοτάδι...

Ω: Κι είναι αλήθεια πως ήδη πέρασε αρκετή ώρα δίχως δράση... Αυτό είναι ήδη μια κοιλιά...

Δ: Πόση ώρα είμαστε σταματημένοι εδώ;

Ω: Σχεδόν ένα τέταρτο... Για ένα παιχνίδι είναι πάρα πολύς χρόνος ένα τέταρτο...

Δ: Ανησυχείτε;

Ω: Όχι... Περιμένω να δω τι θα ακολουθήσει... Και για να πω την αλήθεια, πρέπει να ακολουθήσει κάτι αληθινά ξεχωριστό για να δικαιωθεί αυτή η κοιλιά...

Δ: Τι είναι το «αληθινά ξεχωριστό»;

Ω: Δεν ξέρω... Κάτι που θα μας αιφνιδιάσει, που θα μας βρει εντελώς αφύλαχτους...

Δ: Αφύλαχτους;

Ω: Απροετοιμαστούς... Θα είναι κάτι που δεν θα το περιμένουμε...

Δ: Κι αν έχει γίνει διακοπή;

Ω: Τι διακοπή;

Δ: Διακοπή ηλεκτρικού... Το έχουμε δει σε τόσες ταινίες... Να γίνεται μια διακοπή ηλεκτρικού και να εγκλωβίζονται οι ήρωες σε ένα χώρο...

Ω: (Με συγκατάβαση.) Αυτό αποκλείεται...

Δ: Γιατί αποκλείεται; Ατυχήματα πάντοτε συμβαίνουν...

Ω: Σας το είπα και πριν: η πρεμιέρα του Zyklon είναι παγκόσμιο γεγονός... Δεν γίνεται να μην έχουν προβλέψει και την παραμικρή λεπτομέρεια...

Δ: Και στον Τιτανικό είχαν προβλέψει και την παραμικρή λεπτομέρεια...

Ω: Ο Τιτανικός έγινε πριν από έναν αιώνα... Οι καιροί έχουν αλλάξει...

Δ: Πάντοτε θα γίνονται ατυχήματα...

Ω: Όχι όμως στο Zyklon...

Δ: Έχω μια ιδέα...

Ω: Τι ιδέα;

Δ: Να βρούμε έναν τρόπο να βγάλουμε το βραχίονα ασφαλείας... Σίγουρα θα υπάρχει ένας μοχλός που τον ανοίγει...

Ω: Δεν υπάρχει...

Δ: Πού το ξέρετε;

Ω: Έψαξα...

Δ: Πότε ψάξατε;

Ω: Πριν λίγο... Ενώ μιλούσαμε...

Δ: Άρα φοβάστε κι εσείς...

Ω: Το έκανα από περιέργεια... Αν έβρισκα το μοχλό, δεν θα τον τράβαγα...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί δεν επιτρέπεται...

Δ: Γιατί δεν επιτρέπεται;

Ω: Το παιχνίδι έχει κανόνες... Κανείς δεν μας είπε να αναλάβουμε πρωτοβουλία...

Δ: Κανείς δεν μας είπε και το αντίθετο...

Ω: Μας είπαν να αποφύγουμε τις επιπόλαιες κρίσεις...

Δ: Ξέρετε κάτι; Μέσα στο παιχνίδι είμαι κι εγώ...

Ω: Μπήκαμε στο παιχνίδι για να περιμένουμε...

(*Σιωπή λίγων δευτερολέπτων.*)

Δ: Και δε μου λες;

Ω: (*Ξαφνιασμένος – ίσως από τον ενικό αριθμό.*) Ορίστε;

Δ: Πού το ξέρω πως εσύ δεν είσαι μέρος του παιχνιδιού;

Ω: (*Με συγκαταβατικό τόνο, σαν να χαμογελά συγκρατημένα.*)
Μέρος του παιχνιδιού;

Δ: Ναι, μέρος του παιχνιδιού... Εννοώ, να είσαι υπάλληλος του Zyklon...

Ω: Σας ακούγομαι για υπάλληλος;

Δ: Να σου πω την αλήθεια, μου ακούγεσαι... Είσαι πολύ ψύχραιμος... Και απαντάς αμέσως – κυρίως αυτό... Σαν να έχεις προετοιμαστεί...

Ω: (Ανέκφραστα.) Πάντοτε απαντούσα γρήγορα...

Δ: (Σαν να μην την άκουσε.) Και συνέχεια είσαι υπέρ του να μείνουμε κοκαλωμένοι στις θέσεις μας... Να μην ανάψουμε αναπτήρα, να μην σηκώσουμε το βραχίονα ασφαλείας... Να μην κάνουμε τίποτε...

Ω: Αυτή είναι η άποψή μου...

Δ: Και μάλιστα αυτά που μου είπες για τη δίδυμη κάψουλα μπορεί να μην στρέχουν... Μπορεί να μην υπάρχουν ούτε δίδυμες κάψουλες ούτε τίποτε... Μπορεί να βρίσκεσαι πίσω από ένα τζάμι και να με βλέπεις με υπέρυθρο φωτισμό και να μου μιλάς με μικρόφωνο... Έχει συμβεί αρκετές φορές...

Ω: Δεν σας κρύβω πως θα ήθελα να σας βλέπω ενώ μιλάμε... Αλλά δυστυχώς δεν μπορώ... Είμαι εγκλωβισμένος στη δίδυμη κάψουλα... Αν έχω καταλάβει σωστά, βρισκόμαστε πλάτη με πλάτη...

Δ: Αυτό, αν θέλω το πιστεύω... Και θέλεις να σου πω κάτι; Μάλλον δεν το πιστεύω...

Ω: Δεν μπορώ να κάνω κάτι για να σας πείσω...

Δ: Πράγματι δεν μπορείς... Ότι και να μου πεις, εγώ θα σε υποπτεύομαι...

Ω: Έχετε δίκιο... Θα μπορούσα να είμαι υπάλληλος του Zyklon... Αλλά δεν είμαι...

Δ: Σου το είπα, δεν με πείθεις... Μην σου πω πως μπορεί να περπατάς γύρω μου και να με βλέπεις φορώντας ειδικά γυαλιά... Και να το διασκεδάζεις πολύ αυτό...

Ω: Δεν μπορώ να σας πείσω... Ωστόσο –

Δ: Ωστόσο τι;

Ω: Ωστόσο θα μπορούσα να ισχυριστώ κι εγώ το ίδιο για εσάς... Πως εσείς είστε υπάλληλος... Πως η παρουσία σας στην κάψουλά μου είναι μέρος του παιχνιδιού που ήρθα να παίξω...

Δ: Ναι, θα μπορούσες να το ισχυριστείς... *(Με έντονο σαρκασμό.)*
Και μάλιστα τώρα περπατάω γύρω σου και ξέρεις τι ετοιμάζομαι να κάνω...

Ω: Θα μπορούσατε να ετοιμάζετε το οτιδήποτε...

Δ: *(Με πολύ έντονο σαρκασμό και προσποιητή υπερβολή.)*
Ετοιμάζομαι να σε σφάξω, καλέ μου...

Ω: *(Πολύ ψύχραιμος.)* Να με σφάζετε; Για ποιο λόγο;

Δ: Χωρίς λόγο...

Ω: Δεν γίνεται να μην υπάρχει λόγος... Σε ένα παιχνίδι όλα πρέπει να έχουν μια λογική εξήγηση...

Δ: *(Πάλι με προσποιητή υπερβολή.)* Να σε σφάξω γιατί είσαι περιεργός... *(Με κανονική φωνή, ειρωνικά.)* Αυτό σου κάνει;

Ω: Ναι, αυτό είναι ένας λόγος... Αν και θα μπορούσατε να βρείτε καλύτερο...

Ω: Πόσο καλύτερο;

Δ: Δεν ξέρω... Αλλά μου δίνετε την αίσθηση πως μπορείτε να σκεφτείτε πιο σύνθετα...

4.

Δ: *(Κοφτά, με οικείο ύφος.)* Γιατί μου μιλάς στον πληθυντικό;

Ω: *(Αμήχανα.)* Δεν ξέρω... Ίσως αισθάνομαι... *(Σαν να κομπιάζει.)*

Δ: Τι αισθάνεσαι;

Ω: Ίσως αισθάνομαι μεγαλύτερη ασφάλεια...

Δ: Με τον πληθυντικό;

Ω: Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, ναι, με τον πληθυντικό... Νιώθω πως με προστατεύει...

Δ: Από τι;

Ω: Από τον εαυτό μου... Με τον ενικό αριθμό μπορεί να αισθανθώ οικεία και να κάνω κάποιο λάθος...

Δ: *(Ειρωνικά.)* Να βγάλεις τον αληθινό σου εαυτό;

Ω: Κάτι τέτοιο...

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων.)

Δ: Ξέρεις κάτι; Σκέφτομαι πως δεν είδα κανέναν άντρα στα χρόνια σου στην ουρά που καθόμασταν... Κανονικά θα έπρεπε να είσαι πίσω από μας...

Ω: Ούτε κι εγώ σας είδα... Είναι προφανές πως μπαίναμε από δύο διαφορετικές ουρές αναμονής, που δεν είχαν καμία επικοινωνία η μια με την άλλη... Και, κατά συνέπεια, η κάθε θέση της δίδυμης κάψουλας εκβάλλει σε δύο διαφορετικές αποβάθρες...

Δ: Κι αυτό, αν θέλω το πιστεύω...

Ω: Αυτό εννοείται... Έτσι κι αλλιώς πιστεύετε ό,τι θέλετε...

Δ: (Σαν να σκέφτεται.) Δύο διαφορετικές ουρές, δύο διαφορετικές αποβάθρες... Αυτό σημαίνει πως, και όταν τελειώσει το παιχνίδι, θα βγούμε από διαφορετικές αποβάθρες...

Ω: Είναι το πλέον πιθανό...

Δ: Και δεν θα ιδωθούμε ποτέ...

Ω: Ναι, λογικά δεν θα ιδωθούμε ποτέ... (Σιωπά για λίγο.) Κι εσείς θα συνεχίσετε να πιστεύετε για πάντα πως εγώ ήμουν μέρος του παιχνιδιού...

Δ: Δεν θα ιδωθούμε ποτέ... Στ' αλήθεια παράξενο... Πόσο ελεύθεροι είμαστε...

Ω: (Με απορία.) Ελεύθεροι; Είμαστε ακινητοποιημένοι στις θέσεις μας...

Δ: Ναι, είμαστε τόσο ελεύθεροι... Μπορούμε να πούμε για τους εαυτούς μας ό,τι θέλουμε ο ένας για τον άλλο...

Ω: Σε αυτό έχετε δίκιο... Μπορούμε να πούμε ό,τι θέλουμε...

Δ: Μπορείς να μου πεις πως είσαι μονόφθαλμος... Σαν τον πειρατή Τζον Σίλβερ...

Ω: Κι εσύ πως είσαι σαν την Όντρεϊ Χέιμπορν στην Ωραία μου Κυρία...

Δ: Κι ό,τι πούμε δεν θα μπορεί να διασταυρωθεί... Θα είναι, κατά κάποιον τρόπο, η αλήθεια...

Ω: Ναι, θα είναι...

Δ: Αυτή είναι η απρόσμενη ελευθερία μας... Μπορούμε να φτιάξουμε όποια αλήθεια θέλουμε... Ποτέ δεν θα αποδειχτεί πως λέγαμε ψέματα...

Ω: Ναι, λογικά δεν αποδειχτεί...

Δ: Ας επωφεληθώ, λοιπόν, από την ευκαιρία...

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων.)

Ω: Θέλετε να μου πείτε κάτι για εσάς;

Δ: (Με παιχνιδιάρικο ύφος.) Θέλεις να μάθεις κάτι;

Ω: Θα ήθελα...

Δ: Τι;

Ω: Ό,τι κρίνετε ενδιαφέρον...

Δ: Θα προτιμούσα να μιλήσεις εσύ...

Ω: Να σας μιλήσω για τον εαυτό μου;

Δ: (Και πάλι με παιχνιδιάρικο ύφος.) Ύστερα θα μιλήσεις για τον εαυτό σου... Τώρα θέλω να μιλήσεις για μένα...

Ω: Για εσάς; Εγώ;

Δ: Ναι, εσύ... Θέλω να μου πεις πώς με φαντάζεσαι...

Ω: Δύσκολο αυτό...

Δ: Γιατί; Μπορείς να πεις ό,τι θέλεις...

Ω: Δεν είναι εύκολο –

Δ: (Τον κόβει.) Αρκεί να πεις κάτι που με κολακεύει...

Ω: Δεν μου είναι εύκολο να αποκαλύψω τι φαντάζομαι... Φοβάμαι πως ο άλλος θα παρεξηγηθεί...

Δ: (Με πειραχτική διάθεση,) Γιατί; Θα πεις κακά λόγια;

Ω: Νομίζω πως δεν είμαι σε θέση...

Δ: Πες ό,τι φαντάζεσαι... Δεν θα παρεξηγηθώ... Δεν είμαι μικρό κορίτσι...

Ω: Μου το υπόσχεστε;

Δ: Αν σταματήσεις τον απαίσιο πληθυντικό, σου υπόσχομαι ό,τι θέλεις...

Ω: Θα τον σταματήσω... Έχεις το λόγο μου πως θα τον σταματήσω...

Δ: Τα κατάφερα, λοιπόν... Πήγαινε τώρα παρακάτω...

Ω: Σας φαντάζομαι... (Κομπιάζει.) Σε φαντάζομαι όμορφη...

Δ: Γιατί; Είναι όμορφη η φωνή μου;

Ω: Μάλλον... Αλλά έτσι κι αλλιώς θα σε φανταζόμουν όμορφη...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί όλοι οι άνθρωποι έχουμε την ανάγκη να φανταζόμαστε τον άλλον όμορφο...

Δ: Αυτό το τελευταίο μπορούσε και να λείπει... (Ανασαίνει.) Και τι άλλο με φαντάζεσαι;

Ω: Σε φαντάζομαι εύθραυστη... Σαν...

Δ: Σαν τι;

Ω: Σαν ένα τριαντάφυλλο από στάχτη...

Δ: (Γελάει.) Νομίζω πως το παράκανες τώρα... Αλλά δεν μπορώ να πω πως δεν μου κάνει...

Ω: Και θλιμμένη...

Δ: Θλιμμένη; Γιατί θλιμμένη;

Ω: Έχω τους λόγους μου...

Δ: Ποιους λόγους;

Ω: (Σαν να μην άκουσε την ερώτησή της.) Και το πρόσωπό σου έχει γωνίες... Και αδιόρατες ρυτίδες...

Δ: (Δήθεν θυμωμένη.) Εδώ μου τα χαλάς...

Ω: Οι πρώτες ρυτίδες είναι σημάδι της γυναικείας γοητείας...

Δ: Και τώρα το κάνεις χειρότερο...

Ω: Εξάλλου οι μελαχρινές γυναίκες ομορφαίνουν με τις ρουτίδες...

Δ: Μελαχρινή; Με φαντάζεσαι μελαχρινή;

Ω: Έτσι μου ταιριάζει...

Δ: Σου ταιριάζει; Σε τι σου ταιριάζει...

Ω: Το έκανα από παιδί... Έβλεπα κάποιον στο δρόμο ή στο μετρό και έφτιαχνα για αυτόν μια ιστορία... Φανταζόμουν τι είχε κάνει στη ζωή του, τι θα έκανε μετά... Ήμουν ένας follower...

Δ: Follower;

Ω: Ναι, αυτός που ακολουθεί το νήμα... Ακολουθούσα τη ζωή τους... Μέσα μου...

Δ: Έφτιαχνες μια φανταστική, δική σου εκδοχή για τη ζωή του καθένα...

Ω: Ναι, αυτό...

Δ: Αυτό είναι άρρωστο...

Ω: Αυτό είναι σωτήριο...

Δ: Γιατί; Από τι σώζει; Ποιον;

Ω: (Χαμηλόφωνα.) Γιατί έτσι μπορείς να αντέξεις...

Δ: (Μετά από μια μικρή σιωπή, με αλλαγμένο τόνο.) Νομίζω πως το παραβαρόναμε... Η συζήτησή μας ξεκίνησε από το αν είμαι ή δεν είμαι μελαχρινή...

Ω: Εγώ λέω πως είσαι...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί οι Εβραίες είναι συνήθως μελαχρινές...

Δ: Εβραία; Και γιατί να είμαι Εβραία;

Ω: Σου είπα... Έχω σχέδιο για σένα...

Δ: Και τι λέει το σχέδιό σου;

Ω: Δεν κατάλαβες;

Δ: Όχι, δεν κατάλαβα...

Ω: Δεν πάει κάπου το μυαλό σου...

Δ: Όχι, δεν πάει...

Ω: Συγγνώμη που θα σ' το πω, αλλά δεν σε πιστεύω...

Δ: Στ' αλήθεια σου λέω, δεν πάει...

Ω: Γνωρίζεις τίποτε για το Zyklon; Για το Zyklon B;

Δ: Zyklon είναι το παιχνίδι μας...

Ω: Και τι άλλο;

Δ: Ήταν και κάτι άλλο παλιά... Αλλά δεν ξέρω τι....

Ω: Αυτό είναι πρόβλημα...

Δ: Ποιο;

Ω: Το ότι δεν ξέρεις...

Δ: *(Εκνευρισμένη.)* Μεγαλώνω δυο παιδιά και εργάζομαι... Και στο γραφείο δεν έχω χρόνο να ψάχνω παλιές ιστορίες στο Διαδίκτυο...

Ω: *(Πολύ κοφτά. Με φωνή αυστηρή και ουδέτερη.)* Ήταν αέριο...

Δ: Ποιο;

Ω: Το Zyklon B... Ήταν ένα αέριο... Το εφεύρε ο γερμανοεβραϊός χημικός Φριτζ Χάμπερ το 1934...

Δ: *(Με επιθετική ειρωνεία.)* Και γιατί είναι πρόβλημα που δεν τον ξέρω;

Ω: Ήταν διάσημος... Πήρε Νόμπελ Χημείας...

Δ: Δεν ξέρω κανέναν από τους νομπελίστες της Χημείας...

Ω: Η βάση της παρασκευής του ήταν το υδροκυάνιο... Στα Γερμανικά, το υδροκυάνιο ονομάζεται Blausäure – γι' αυτό και το αέριο ονομάστηκε Zyklon B...

Δ: Όλα αυτά είναι άχρηστες γνώσεις...

Ω: Η πρώτη του χρήση ήταν απολυμαντική... Απολύμαιναν ρούχα, στολές εργατών στα εργοστάσια, μέσα μαζικής μεταφοράς... Εξόντωνε τα μικρόβια, τις ψείρες...

Δ: *(Ειρωνικά και με σχετικό εκνευρισμό.)* Πολύ βαρετά όλα αυτά...

Ω: Μετά το χρησιμοποίησαν για να σκοτώνουν τους Εβραίους...

5.

Δ: *(Με έκπληξη και αμηχανία.)* Τους Εβραίους; *(Κομπιάζει ελαφρά.)* Πο... Πότε; Θέλω να πω, στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο;

Ω: Ναι, τότε... Στο Άουσβιτς... Στα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης... Στο Ολοκαύτωμα... *(Με ειρωνικό και υποτιμητικό ύφος.)* Για πες μου, έχεις ακούσει τίποτε για το Άουσβιτς;

Δ: *(Πολύ εκνευρισμένη και προσβεβλημένη.)* Φυσικά και έχω ακούσει... Εξοντώσανε εκατομμύρια εκεί...

Ω: Με αυτό το αέριο τούς εξοντώσανε... Με το Zyklon B...

Δ: Ήμουν βέβαιη πως τους καίγανε στους φούρνους... Γι' αυτό μιλάμε και για κρεματόρια...

Ω: Ναι, αυτό το λάθος το κάνουν πολλοί... Στα κρεματόρια, τους φούρνους δηλαδή, αποτεφρώνανε τα πτώματα... Αλλά τους ανθρώπους τούς σκότωναν προηγουμένως θαλάμους με το Zyklon B... Τους βάζανε στις ντουζιέρες γυμνούς, έκλειναν τις πόρτες των λουτρών και από αεραγωγούς απελευθερώνανε το αέριο... *(Σταματάει για λίγο.)* Και μετά από λίγο είχαν να μαζέψουν τα πτώματα...

Δ: *(Εμφανώς παρεξηγημένη.)* Ευχαριστώ πολύ για το μάθημα... Αλλά δεν έχεις δικαίωμα να μου μιλάς υποτιμητικά επειδή δεν ήξερα τη διαδικασία της θανάτωσης... Έχω διαβάσει βιβλία για το Άουσβιτς, έχω δει ταινίες, ντοκιμαντέρ...

Ω: *(Με διάθεση επανόρθωσης.)* Ζητώ συγγνώμη...

Δ: Και εκείνα τα επίκαιρα όπου φτυαρίζουν τα πτώματα...

Ω: *(Πάνω στα λόγια της.)* Δεν ήθελα ούτε στιγμή να σε προσβάλω...

Δ: *(Τον κόβει.)* Κι ούτε είσαι και τόσο ευγενής όσο έλεγα... Με έβγαλες ζώο με την πρώτη ευκαιρία, επειδή δεν ήξερα το όνομα ενός αερίου...

Ω: Δεν το ήθελα... Δεν σε θεωρώ διόλου ζώο... Ίσα-ίσα... (Σαν να σκέφτεται λίγο.) Κι όμως έχεις δίκιο: σου μίλησα με αυστηρό και υποτιμητικό ύφος... Αν με ρωτήσεις, δεν μπορώ να σου πω το γιατί... Αλλά πιστέψέ με, δεν μιλώ έτσι...

Δ: Εντάξει, σε πιστεύω... Ας βάλουμε εδώ μια τελεία...

Ω: (Σαν να μην την άκουσε.) Ίσως να είναι αυτό το σκιοτάδι που έχει αρχίσει να με πειράζει... Πολύ περισσότερο από όσο φανταζόμουν... Σαν να μπαίνει μέσα στο μυαλό μου...

Δ: Ναι, πρέπει να κάνουμε κάτι για το σκιοτάδι...

Ω: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

Δ: (Με θεληματικό ύφος.) Κι όμως, εγώ μπορώ και θα κάνω...

(Η Δ ανάβει με τον αναπτήρα της ένα κερί. Φέγγει ελάχιστα, ίσα που φωτίζει το πρόσωπό της.)

Ω: Τι έκανες;

Δ: Προσπαθώ να κάνω κάτι...

Ω: Άναψες τον αναπτήρα;

Δ: Ακόμη καλύτερο... Άναψα ένα κερί...

Ω: (Έκπληκτος.) Κερί; Πού το βρήκες το κερί;

Δ: Έχω πάντα μαζί μου ένα κερί... Είναι το φυλαχτό μου...

Ω: Φυλαχτό;

Δ: Το κουβαλάω πάντοτε μαζί μου... Είναι το κερί από τα πρώτα γενέθλια των παιδιών μου...

Ω: Που σημαίνει πως το κουβαλάς για έντεκα χρόνια... Σωστά;

Δ: (Σκεπτική.) Ναι, για έντεκα χρόνια...

Ω: Δεν έπρεπε να το κάνεις... Ίσως να παραβαίνεις τους κανόνες...

Δ: Τώρα είναι πια αργά... Και δεν μου είπε κανείς ποιοι είναι οι κανόνες...

Ω: Εν πάση περιπτώσει, αφού το άναψες, πες μου τι μπορείς να δεις γύρω σου...

Δ: Σχεδόν τίποτε... Είναι πολύ πηχτό το σκοτάδι γύρω και η φλόγα κοντή... Τι να σου κάνει ένα κερί τούρτας γενεθλίων...

Ω: Δεν βλέπεις τίποτε δηλαδή;

Δ: Βλέπω ως την μπάρα της κάψουλάς μου... Τίποτε περισσότερο...

Ω: Τότε ίσως πρέπει να το σβήσεις... Να κάνεις οικονομία... Ίσως αργότερα να μας είναι πιο χρήσιμο...

Δ: Γιατί να μας είναι πιο χρήσιμο;

Ω: Γιατί δεν θα μείνουμε εδώ για πάντα... Δεν γίνεται να μας κρατήσουν εδώ για πολύ ακόμη...

Δ: *(Κοφτά και αποφασιστικά.)* Θα το σβήσω όποτε θέλω... Τώρα θέλω να βλέπω τη φλόγα του...

Ω: *(Με τόνο παραίτησης.)* Είσαι ελεύθερη να κάνεις ό,τι θέλεις...

(Περνάνε λίγα δευτερόλεπτα σιωπής.)

Δ: Απορώ πώς έγινε αυτό...

Ω: Ποιο;

Δ: Αυτό με το όνομα του παιχνιδιού... Θέλω να πω, δεν έγινε θόρυβος που επέλεξαν αυτό το όνομα; Δεν ξεσηκώθηκαν οι οργανώσεις μνήμης του Ολοκαυτώματος, οι κοινότητες των Εβραίων; Δεν ζητήθηκε η επέμβαση του Εισαγγελέα;

Ω: Χαμός έγινε... Άρθρα, εκπομπές στην τηλεόραση, διαδικτυακές καμπάνιες... *(Σταματάει για λίγο.)* Αυτός ήταν ο λόγος που πριν απόρησα όταν μου είπες πως δεν ήξερες τι ήταν το Zyklon...

Δ: *(Απολογητικά, σαν να μονολογεί.)* Δεν παρακολούθησα τηλεόραση... Προσπαθώ να αφιερώνω τα απογεύματα στα παιδιά...

Ω: *(Βιαστικά, σαν να μετάνιωσε για την τελευταία του πρόταση και να θέλει να προχωρήσει παρακάτω.)* Και, φυσικά, έγιναν ασφαλιστικά μέτρα εναντίον της διοργανώτριας εταιρείας...

Δ: *(Διστακτικά, με αδύναμη φωνή.)* Η καθημερινότητά μου είναι πολύ πιεσμένη... Προσπαθώ να μεγαλώσω δύο παιδιά μόνη μου...

Ω: *(Βιαστικά, καθώς εξακολουθεί να προσπαθεί να προχωρήσει παρακάτω.)* Φυσικά, όλα ξεκίνησαν από την ίδια τη διοργανώτρια εταιρεία, που επέλεξε το όνομα για αυτόν ακριβώς τον λόγο... Επί ένα χρόνο βούιζε ο τόπος από τις συζητήσεις για το αν και κατά πόσο έχουμε το δικαίωμα να ονομάζουμε ένα παιχνίδι Zyklon... Απόγονοι θυμάτων του Ολοκαυτώματος κάνανε πορεία με τις φωτογραφίες των χαμένων προγόνων τους... Φτιάχτηκαν οργανώσεις ενάντια στον Ευτελισμό της Μνήμης ... Γίνανε ατέλειωτα ντιμπέιτ, οι σχολιαστές και οι αρθρογράφοι χωρίστηκαν στα δύο... Οι πιο πολλοί έλεγαν πως το παιχνίδι πρέπει υποχρεωτικά να αλλάξει όνομα, οι άλλοι έλεγαν πως κάτι τέτοιο παραβιάζει την ελευθερία της έκφρασης...

Δ: Έγραψες κι εσύ γι' αυτό, έτσι δεν είναι;

Ω: Ναι, έγραψα... Υποστήριξα πως, όσο κι αν προκαλεί τα αντανάκλαστα εκατομμυρίων ανθρώπων, η εταιρεία έχει το δικαίωμα να επιλέξει όποιο όνομα θέλει... Ειδήλλως θα ανοίξουν οι ασκοί του Αιόλου – και θα αρχίσει η λογοκρισία...

Δ: Δεν ξέρω αν συμφωνώ μαζί σου...

Ω: Πάντως, αν διαφωνείς, δεν είσαι η μόνη... Για καιρό έπαιρνα στο mail μου φωτογραφίες από θύματα του Άουσβιτς... Και περιγραφές σκηνών ανείπωτης φρίκης από τα Στρατόπεδα...

Δ: Είπες ότι έγιναν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων...

Ω: Περισσότερες από τριάντα... Από φορείς και ιδιώτες... Και με κάθε λογής αιτιολογικό... Μέχρι και το γερμανικό κράτος ζήτησε την αλλαγή της ονομασίας του παιχνιδιού, επειδή προσβάλλει τη δημόσια εικόνα της Γερμανίας...

Δ: Και τι είπαν τα δικαστήρια;

Ω: Τα δικαστήρια αποφάσισαν πως ο καθένας έχει το δικαίωμα να βάζει ό,τι όνομα θέλει στο παιχνίδι του...

Δ: Καλοί μαλάκες κι αυτοί...

Ω: Μάλλον έχεις διαμορφώσει την άποψή σου...

Δ: Πηγαίνουν να βγάλουν λεφτά με αυτούς που πέθαναν τότε...

Ω: Και δεν μου λες, αν ήξερες τι ήταν το Zyklon, θα άφηνες τα παιδιά σου να δηλώσουν συμμετοχή;

Δ: Τα παιδιά μου; Όχι, δεν θα τα άφηνα... Και μετανιώνω που δεν ενημερώθηκα για όλα αυτά νωρίτερα...

Ω: Μπορείς, ωστόσο, να εκφράσεις τη δυσφορία σου βγαίνοντας από το παιχνίδι... Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο πως στην έξοδο τα κανάλια θα καρδοκοούν... Μια παραπλανημένη εργαζόμενη μητέρα που διαμαρτύρεται για το όνομα του παιχνιδιού, με τα δύο παιδιά της δεξιά και αριστερά, είναι μια εικόνα που θα γράψει δυνατά...

Δ: *(Επαναλαμβάνει, σαν να μην καταλαβαίνει.)* «Θα γράψει δυνατά»;

Ω: Πώς να το πω... Οι δηλώσεις σου θα γίνουν περιζήτητες – ανάρπαστες κυριολεκτικά....

6.

Δ: *(Κοφτά και απόκοσμα.)* Και πότε θα βγούμε;

Ω: Δεν ξέρω... Μόλις τελειώσει το παιχνίδι...

Δ: *(Με εκνευρισμό που κρατάει σε όλη την επόμενη στιχομυθία.)*
Πάντως, όλο αυτό έχει αρχίσει να γίνεται σαχλό... Σαχλό και μαλακισμένο...

Ω: Θα πρότεινα να κάνεις λίγη υπομονή... Δεν μπορεί να ρισκάρουν μια τόσο μεγάλη κοιλιά σε ένα τόσο διαφημισμένο παιχνίδι...

Δ: Αυτό το λες συνέχεια...

Ω: Αυτή είναι η άποψή μου...

Δ: Πες κάτι άλλο...

Ω: Τι άλλο;

Δ: Βρες να πεις κάτι άλλο από την άποψή σου... Κάτι που μπορεί να με διασκεδάσει...

Ω: Δεν είμαι υποχρεωμένος να κάνω κάτι τέτοιο...

Δ: Είσαι... Σου το επιβάλλει η αγωγή σου... Είμαι μια εκνευρισμένη γυναίκα και οι καλοί τρόποι λένε πως πρέπει να με ηρεμήσεις...

Ω: Δεν είμαι βέβαιος πως το μπορώ...

Δ: Προσπάθησε τουλάχιστον...

(Ακολουθούν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. Το μόνο που βλέπουμε είναι το κερί που η Δ έχει στερεώσει στην μπάρα απέναντί της.)

Κατόπιν ακούγεται μια φουσαρμόνικα. Παίζει το πασίγνωστο βασικό θέμα από την Εισαγωγή της Δύναμης του Περωμένου του Βέρντι – το αργό μοτίβο, το οποίο εμφανίζεται και αρκετές φορές μέσα στην όπερα.)

Δ: (Μόλις ακούγονται οι πρώτες νότες, πολύ φοβισμένη.) Τι είναι αυτό;

Ω: (Σταματώντας τη μουσική.) Προσπαθώ να σε διασκεδάσω...

Δ: (Εξακολουθεί να ακούγεται φοβισμένη.) Πώς το κάνεις;

Ω: Με τη φουσαρμόνικα...

(Ξαναπαίζει τη μελωδία από εκεί που την άφησε.)

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ο Δ τον ξαναδιακόπτει.)

Δ: Και γιατί έχεις μαζί σου φουσαρμόνικα;

Ω: Πάντοτε έχω μαζί μου τη φουσαρμόνικα... Από δώδεκα χρονών...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί είναι δώρο του πατέρα μου... Και το κουβαλάω πάντοτε μαζί μου... Είναι κάτι σαν φυλαχτό... Όπως έχεις εσύ το κερύ των παιδιών σου...

Δ: (Μηχανικά, σχεδόν άψυχα.) Των παιδιών μου...

Ω: Το κερύκι από την τούρτα γενεθλίων... Αυτό που έχεις ανάψει...

Δ: (Κοφτά, πολύ επιθετικά.) Τι παιχνίδι παίζεις;

Ω: Παιχνίδι; Τι παιχνίδι μπορώ να παίξω;

Δ: Πώς πέρασες τη φουσαρμόνικα από τον έλεγχο;

Ω: Κανονικότητα... Τους την έδειξα κιόλας...

Δ: Και σε άφησαν να την πάρεις;

Ω: Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν οι ηλεκτρικές συσκευές... Η φουσαρμόνικα δεν τους ένοιαζε...

Δ: (Με έντονη καχυποψία.) Και τώρα μου λες πως επί είκοσι χρόνια, όπου κι αν πας, κουβαλάς μαζί σου τη φουσαρμόνικα;

Ω: Είκοσι τρία...

Δ: Τι είπες;

Ω: Είκοσι τρία χρόνια... Κουβαλώ μαζί μου τη φουσαρμόνικα επί είκοσι τρία χρόνια... Μου τη δώρισαν στα δεκαπέντε μου και είμαι τριάντα οχτώ... Η αφαίρεση βγάζει το νούμερο είκοσι τρία...

Δ: Και ποιος σου έμαθε να παίζεις;

Ω: Ο πατέρας μου...

Δ: Ήταν μουσικός;

Ω: Όχι... Ήταν ταχυδρόμος...

Δ: Κι αυτός πού ήξερε να παίζει;

Ω: Τον έμαθε ένας θείος του όταν ήταν παιδί...

Δ: Δεν με πείθεις... Το ξέρεις;

Ω: Δεν μπορώ να κάνω κάτι για αυτό...

Δ: *(Με παραίτηση.)* Εν πάση περιπτώσει, δεν θα παραδεχτείς τίποτε... Και δεν με νοιάζει αν παίζεις ή δεν παίζεις κάποιο παιχνίδι...

Ω: Σου είπα πως δεν παίζω...

Δ: *(Τον κόβει.)* Σου είπα, δεν με νοιάζει...

(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. Κατόπιν ακούγεται και πάλι η φουσαρμόνικα να παίζει το ίδιο βασικό μοτίβο από τη Δύναμη του πεπρωμένου.)

(Αυτή τη φορά ακούγεται ολόκληρο το βασικό θέμα – και μάλιστα δυο φορές. Αυτό κρατάει ένα λεπτό.)

Δ: Πάντως, πρέπει να πω πως παίζεις καλά...

Ω: *(Με συγκατάβαση.)* Ξέρω να παίζω μονάχα μια μελωδία...

Δ: Μία μελωδία;

Φ: Ναι, το κομμάτι που σου έπαιξα...

Δ: Εν πάση περιπτώσει, το παίζεις καλά...

Ω: Έτσι σου φαίνεται, επειδή σου αρέσει το κομμάτι...

Δ: Μου φαίνεται κάπως γνωστό...

Ω: Είναι γνωστό... Είναι μια από τις πιο γνωστές μελωδίες του Βέρντι...

Δ: Που έγραφε τις όπερες; Την Τραβιάτα και τις άλλες;

Ω: Ναι, αυτουνού...

Δ: Κι από πού είναι η μουσική σου;

Ω: Από την όπερα Η Δύναμη του Πεπρωμένου...

Δ: (Επαναλαμβάνει, σαν να μονολογεί.) Η Δύναμη του Πεπρωμένου... Ωραίος τίτλος...

Ω: La Forza del Destino στα Ιταλικά... Η μελωδία που παίζω είναι το βασικό θέμα της εισαγωγής, το οποίο επανέρχεται πολλές φορές μέσα στο έργο...

Δ: (Με απρόσμενο ενθουσιασμό, σαν παιδί που ανακαλύπτει κάτι.) Και είναι το πεπρωμένο που πλησιάζει... Αυτό δεν είναι;

Ω: Δεν ξέρω...

Δ: Μα είναι φως φανάρι...

Ω: Μπορεί και να είναι...

Δ: Παίξε ξανά τη μουσική σου και θα δεις πως αυτό είναι...

Ω: Σου είπα, μπορεί και να είναι...

Δ: (Επιτακτικά.) Παίξ' την, σου λέω...

(Μετά από λίγες στιγμές η φουσαρμόνικα ακούγεται και πάλι. Επαναλαμβάνεται μία φορά η βασική μελωδία, που παίχτηκε και προηγουμένως.)

Δ: Το βλέπεις; Αυτό είναι... (Επαναλαμβάνει το σκοπό.) Τα ρα ρα, ρα ρα ρα ρα... Το πεπρωμένο έρχεται... (Συνεχίζει από εκεί που σταμάτησε.) Τα ρα ρα, ρα ρα ρα ρα... Εισχωρεί μέσα σου...

Ω: Ίσως να είναι κι έτσι... Τώρα που το λες, μου ταιριάζει και μένα... Αλλά με τη μουσική δεν μπορείς ποτέ να ξέρεις...

Δ: Και δεν μου λες, γιατί παίζεις μονάχα αυτή τη μελωδία;

Ω: Γιατί αυτή μου έμαθε ο πατέρας μου...

Δ: Και γιατί σου έμαθε μονάχα αυτή;

Ω: Γιατί αυτή ήξερε...

Δ: Και γιατί ήξερε μόνο αυτή;

Ω: Δεν ξέρω... Ίσως γιατί αυτή του είχαν μάθει...

Δ: Και ποια είναι η υπόθεση της όπερας;

Ω: Είναι δυο εραστές στην Ισπανία του 18^{ου} αιώνα... Δυο εραστές που τους χωρίζει η ζωή...

Δ: (Με ειρωνικό τόνο.) Το πεπρωμένο...

Ω: Η πραγματικότητα... Αυτός είναι παρακατιανός, μισός ινδιάνος – κι αυτή είναι αριστοκράτισσα... Κι επιπλέον, κατά λάθος σκοτώνει και τον πατέρα της...

Δ: Και τι γίνεται μετά;

Ω: Θριαμβεύει η πραγματικότητα... Ο Αλβάρο και η Ελεονόρα χωρίζουν για πάντα... Αυτός γίνεται στρατιώτης, εκείνη μοναχή... Θα ξανασυναντηθούν μονάχα στο τέλος, όταν ο Αλβάρο θα έχει τραυματίσει θανάσιμα τον αδελφό της... Κι ο αδελφός, ξεψυχώντας, θα μαχαιρώσει στην καρδιά την προδότρα αδελφή...

Δ: Και ο Αλβάρο;

Ω: Μένει μόνος να τραγουδάει...

Δ: Μεγάλη μαλακία να τελειώνει έτσι μια ιστορία αγάπης...

Ω: Υπήρχε μια αρχική εκδοχή όπου πέθαινε κι αυτός... Μόλις έβλεπε την Ελεονώρα νεκρή, ορμούσε και πηδούσε από τον γκρεμό... Αλλά ο ίδιος ο Βέρντι άλλαξε το τέλος μερικά χρόνια αργότερα...

Δ: Γιατί;

Ω: Δεν ξέρω...

Δ: Εγώ θα πάρω την αρχική εκδοχή...

Ω: Σου αρέσει το πιο ρομαντικό τέλος...

Δ: Μου αρέσει ο άντρας να είναι άντρας... Να πεθαίνει από αγάπη...

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων. Πάλι ακούγεται η φουσαρμόνικα του Ω να παίζει την ίδια μελωδία από τη Δύναμη του Πεπρωμένου.

Αυτή τη φορά κρατάει μισό λεπτό.)

7.

Δ: Στ' αλήθεια είναι ανατριχιαστική η μουσική αυτή... Ούτε παραγγελία να την είχα μες στο σκοτάδι...

Ω: Ελπίζω να σου είναι κάπως ευχάριστη...

Δ: Και δεν μου λες... Όποτε χρειαστεί, παίζεις τη μελωδία σου; Σε κάποιο ραντεβού, σε μια κοπέλα;

Ω: Πρώτα φορά παίζω φουσαρμόνικα για να με ακούσει άλλος...

Δ: (Με παιχνιδιάρικο τόνο.) Να σε πιστέψω ή μου λες ψεματάκια;

Ω: Να με πιστέψεις...

Δ: Να, λοιπόν, που έχω μια πρωτιά...

Ω: Μπορείς να το δεις κι έτσι...

Δ: Κι άμα δεν παίζεις μπροστά σε άλλους, γιατί την κουβαλάς τη φουσαρμόνικα;

Ω: Σου είπα... Την έχω για φυλαχτό...

Δ: Να σε φυλάει από τι;

Ω: Δεν ξέρω...

Δ: Ωστόσο, νά που τώρα μας είναι χρήσιμη...

Ω: Ναι, μπορείς να το πεις αυτό...

Δ: Σε μια δύσκολη ώρα, πάντοτε είναι χρήσιμη μια μελωδία...

Ω: Ίσως και να είναι...

Δ: Κάπου έχω διαβάσει πως η μουσική έχει αυτή την τρομερή δυνατότητα... Σε κάνει να νοσταλγείς κάτι που δεν έζησες...

Ω: Στ' αλήθεια αυτό ακούγεται εντυπωσιακό... Το ακούω πρώτη φορά... Άλλα έχει βάση, το δίχως άλλο...

Δ: Σε μένα, πάντως, ισχύει πέρα για πέρα... Μπορεί μια μουσική να με ταξιδέψει αλλόκοτα... Να νιώσω πως έχω ζήσει κάτι πολύ μεγάλο και τώρα να το θυμάμαι ξανά... Σαν... (Σταματάει.)

Ω: Σαν τι;

Δ: Σαν να έχω ζήσει σε άλλη ζωή...

Ω: Και ποια ζωή σου θύμισε η Δύναμη του Πεπρωμένου;

Δ: Δυο ερωτευμένους που τους χώρισε η ζωή... (Η φωνή της σκληραίνει.) Στο θάλαμο αερίων... Στο Άουσβιτς...

Ω: Δεν νομίζω πως έχεις τόσο σαφή εικόνα...

Δ: Ήταν φίλοι από παιδιά... Αυτός κρυφά ερωτευμένος μαζί της... Αυτή λάτρευε την όπερα... Την συγκεκριμένη όπερα, τη Δύναμη του Πεπρωμένου... Την άκουγε ξανά και ξανά... Κι αυτός, παρόλο που ήταν άμουσος, έμαθε στη φουσαρμόνικα αυτό το βασικό θέμα, για να της το παίξει τη μέρα που θα της έκανε ερωτική εξομολόγηση... Αλλά τους πρόλαβε ο πόλεμος... Αυτή ήταν Εβραία, την πήρανε στο Άουσβιτς... Μα αυτός ήταν άντρας – κι όχι σαν τον Αλβάρο σου, που το έσκασε σαν λαγός... Καμώθηκε τον Εβραίο, για να πάει στο Άουσβιτς να τη γυρέψει...

Ω: Λυπάμαι που θα σ' το πω, άλλα έχουν γραφτεί τουλάχιστον εκατό μυθιστορήματα με αυτό το θέμα... Και τα πιο πολλά από άσχετους...

Δ: (Σαν να μην τον άκουσε.) Στο τέλος, την πρόλαβε στην ουρά για το θάλαμο αερίων... Αυτή δεν τον είδε, αλλά εκείνος μπήκε μαζί της στο θάλαμο... Και την ώρα που έπεφτε το Zyklon...

Ω: (Ενοχλημένος.) Το έχεις ξεχειλώσει και γίνεται σαχλό...

Δ: (Ολοκληρώνει τη φράση της και πάλι σαν να μην τον άκουσε.) ... Τότε ακούστηκε η φουσαρμόνικα να παίζει αυτή τη μουσική... Τη Δύναμη του Πεπρωμένου... Τη μουσική που ποτέ του δεν είχε προλάβει να της παίξει... Η τελευταία του ανάσα ήταν αυτή εδώ η μουσική...

Ω: *(Ενοχλημένος και εκνευρισμένος.)* Λυπάμαι που θα σ' το πω, αλλά αυτό είναι ένα γελοίο τηλερομάντζο... Και δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την πραγματικότητα...

Δ: Νομίζω πως γίνεσαι και πάλι προσβλητικός...

Ω: *(Έντονα εκνευρισμένος.)* Δεν γινότανε έτσι... Μιλάς για πράγματα που δεν γνωρίζεις... Και τα παραμορφώνεις με απίστευτα ενοχλητική αφέλεια...

Δ: *(Ενοχλημένη.)* Εσύ με ρώτησες να σου πω τι μου θυμίζει η μουσική... Κι αν θέλεις, μπορούμε να μην μιλάμε...

Ω: Δεν έχω αντίρρηση...

Δ; Εξάλλου δεν λέμε τίποτε ουσιαστικό...

Ω: Σου είπα, δεν έχω αντίρρηση...

(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.)

Δ: Πες μου, πώς γινότανε; Πώς τους έβαζαν στους θαλάμους, πώς τους σκότωναν;

Ω: Ίσως πράγματι να είναι καλύτερο να μην μιλάμε...

Δ: Σε παρακαλώ... Θέλω να μου πεις...

Ω: Δεν κερδίζουμε τίποτε μιλώντας...

Δ: Σε παρακάλεσα... Εσύ είσαι ευγενικός... Όταν σε παρακαλούνε, ανταποκρίνεσαι...

Ω: *(Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, με ξερή φωνή.)* Άντρες και γυναίκες χωρίζονταν από την πρώτη στιγμή που έμπαιναν στο στρατόπεδο... Και δεν ξανασυναντιόντουσαν ποτέ... Θαρρείς να υπήρχαν δύο διαφορετικά στρατόπεδα – ένα για τους άντρες, ένα για τις γυναίκες... Δούλευαν χωριστά, κοιμούνταν χωριστά και... *(Σταματάει για μια στιγμή.)* ... πεθαίνανε χωριστά... *(Μικρή παύση.)* Ήδη η ιστορία σου χωλαίνει από εδώ: Ποτέ δεν θα μπορούσε ένας άντρας να βρεθεί σε θάλαμο αερίων με μια γυναίκα...

Δ: *(Με κοφτή φωνή.)* Και πώς τους πήγαιναν στα αέρια;

Ω: Οι ναζί δεν τους λέγανε πως θα πάνε στα αέρια... Τους λέγανε πως θα τους πάνε για μπάνιο, και τους οδηγούσαν στους θαλάμους... Τους βάζανε μάλιστα έξω από το θάλαμο να γδύνονται και να κρεμούν προσεκτικά τα ρούχα τους στα μεγάλα κρεμαστάρια ή να τα αφήνουν διπλωμένα στο πάτωμα – για να τα βρουνε τάχα μετά το μπάνιο... Και στους θαλάμους μπαίνανε ολόγυμνοι... Δεν υπήρχε η παραμικρή δυνατότητα να έχεις μαζί οποιοδήποτε αντικείμενο... Ούτε φουσαρμόνικα ούτε τσιμπιδάκι για τα μαλλιά...

Δ: Και οι κρατούμενοι δεν ήξεραν;

Ω: Φυσικά και ήξεραν... Τα κακά νέα διαδίδονταν... Πολλές φορές τούς το έλεγαν οι ίδιοι οι δεσμοφύλακες, με σαδιστική κακία... Αλλά υπήρχε ο κουρνιαχτός των αδέσποτων φημών... Μέσα στο στρατόπεδο ακούγονταν τα πιο εξωφρενικά, τα πιο αλλόκοτα πράγματα... Κι ανάμεσα σε όλα αυτά, οι μελλοθάνατοι πιανόντουσαν ακόμη κι από την πιο παράλογη ελπίδα... Όπως ξέρεις, έτσι γίνεται με τους ανθρώπους μπροστά στον θάνατο...

Δ: Σκότωναν στους θαλάμους και τους γέρους; Και τα παιδιά;

Ω: Πρώτους απ' όλους... Τους γέρους, τα παιδιά και τις εγκύους... Και τους αρρώστους και τους ανάπηρους... Γενικότερα, όσους δεν μπορούσαν να εργαστούν... Αυτούς τους πήγαιναν κατευθείαν για... *(Κομπιάζει λίγο.)* ... για μπάνιο...

Δ: *(Με ραγισμένη φωνή.)* Και τα παιδιά;

Ω: Ναι... Για τα παιδιά κάτω από τα δεκαπέντε, από τη στιγμή που έφταναν στο στρατόπεδο, τα αέρια ήταν μονόδρομος...

Δ: Είχα ακούσει πως τα παιδιά τα έπαιρνε στο εργαστήριο του ο Μένγκελε, για πειράματα... Είχα δει κι ένα έργο...

Ω: Ο Μένγκελε μάζευε στο εργαστήριο του ελάχιστες περιπτώσεις: τα δίδυμα παιδιά ή όσους είχανε γενετικές ιδιαιτερότητες... Νάνους, εξαδάχτυλους, ανθρώπους με διαφορετικό χρώμα στο ένα και το άλλο μάτι... Και κάποια από τα παιδιά των τσιγγάνων – ιδίως αυτά που είχανε γαλάζια μάτια... Μα η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών πηγαίνανε κατευθείαν για να πεθάνουν...

Δ: Και οι γονείς δεν αντιδρούσαν σε αυτό;

Ω: Κάποιοι αντιδρούσαν – ιδίως την ώρα που τους παίρνανε τα παιδιά... Μα όποιος αντιδρούσε εκτελούνταν μπροστά σε όλους τους υπόλοιπους, με πυροβολισμό εξ επαφής... Κι έτσι επικρατούσε η ενστικτώδης σκέψη...

Δ: Ποια ενστικτώδης σκέψη;

Ω: Να μείνουν ζωντανοί... Όσο περισσότερο μπορούσαν... Ίσως κάτι να συνέβαινε και να σώζονταν...

Δ: *(Με ακόμη πιο ραγισμένη φωνή.)* Κι ύστερα; Τι γινόταν ύστερα;

Ω: Ύστερα πηγαίνανε στους θαλάμους...

Δ: Και τι γινότανε μες στους θαλάμους;

Ω: Κλείνανε τις πόρτες και από ειδικά διαμορφωμένους αεραγωγούς ρίχνανε το αέριο...

Δ: Πόσους Εβραίους βάζανε σε κάθε θάλαμο;

Ω: Οι μαρτυρίες ποικίλλουν... Από πενήντα μέχρι εκατό...

Δ: Βλέπανε ο ένας τον άλλον;

Ω: Όχι... Από τη στιγμή που σφράγιζε η πόρτα του θαλάμου, έπεφτε το πηχτό σκοτάδι...

Δ: Το πηχτό σκοτάδι...

(Με το χέρι της σβήνει το κερί που έχει στερεώσει στην μπάρα της κάφουλιάς της. Απλώνεται πηχτό σκοτάδι.)

Ω: Ναι, το πηχτό σκοτάδι...

Δ: Και τι γινόταν μετά;

Ω: *(Διστακτικά.)* Μετά... πεθαίνανε...

8.

Δ: *(Με τρεμάμενη φωνή.)* Πες μου και τα υπόλοιπα...

Ω: Δεν έχει υπόλοιπα... Πεθαίνανε... Και μετά ανοίγανε τους θαλάμους και πήγαιναν τα πτώματα στα κρεματόρια...

Δ: Πες μου πώς πεθαίνανε...

Ω: Δεν ξέρω να σου πω κάτι περισσότερο...

Δ: *(Με ένταση και τρεμάμενη φωνή.)* Ξέρεις... Άνοιξες βιβλία και έψαξες... Είδες ντοκιμαντέρ, άκουσες μαρτυρίες... Ξέρεις τα πάντα για τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης, για το Zyklon B...

Ω: Γιατί να ξέρω τα πάντα;

Δ: Γιατί αυτή είναι η φύση σου... Γιατί έτσι αισθάνεσαι ασφαλής...

(Περνάν λίγα δευτερόλεπτα σιωπής.)

Ω: *(Με ξερή φωνή.)* Αφότου ρίχνανε το αέριο, οι έγκλειστοι είχανε λίγα λεπτά ζωής... Από τρία μέχρι δεκαπέντε... Ανάλογα με την ποσότητα του αερίου που έριχναν... Οι πιο φιλεύσπλαχνοι υπεύθυνοι αερίου ρίχνανε μεγάλη ποσότητα...

Δ: Γιατί;

Ω: Γιατί έτσι οι έγκλειστοι πέθαιναν στα τρία έως πέντε λεπτά... Αντίθετα, αν έριχναν λιγότερη ποσότητα, ο θάνατος αργούσε... Έφτανε μέχρι και τα δέκα λεπτά... Κάποιοι μιλούν και για δεκαπέντε...

Δ: *(Σχεδόν λυγμικά.)* Και πέθαιναν αργά...

Ω: Το χειρότερο ήταν που το αέριο ήταν βαρύτερο από τον αέρα... Κι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να γεμίζει την αίθουσα από κάτω προς τα πάνω... Που σημαίνει πως, όσο πιο ψηλά βρισκόσουν, τόσο αργότερα θα ρουφούσες τον θάνατο στα πνευμόνια σου... Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;

Δ: Όχι, δεν καταλαβαίνω... Και δεν ξέρω αν θέλω να καταλάβω...

Ω: *(Σαν να μην την άκουσε.)* Σημαίνει πως μέχρι να έρθει ο θάνατος γινόταν μια τρομερή πάλη ανάμεσα στα γυμνά σώματα... Κάποιοι ούρλιαζαν, κάποιοι προσεύχονταν, κάποιοι ποδοπατούσαν τους άλλους – κι άλλοι αγωνίζονταν να μείνουν κοντά με τους δικούς τους... Μια τρομερή πάλη μέσα στο σκοτάδι, που καμία φαντασία δεν μπορεί να την περιγράψει... Πάλη για το ποιος θα βρεθεί πιο ψηλά, να πάρει ανάσες, να καθυστερήσει τον θάνατο... Είναι η ενστικτώδης σκέψη που σου έλεγα πριν...

Δ: *(Πολύ χαμηλόφωνα.)* Η ενστικτώδης σκέψη...

Ω: Είναι, θαρρείς, γραμμένη στα κύτταρά μας... Όταν πλησιάζει ο θάνατος, το σώμα κάνει κάθε δυνατή προσπάθεια για να τον αποφύγει...

(Σιωπά για λίγο. Ακούγεται μόνο η ανάσα της Δ, γοργή, σαν αναφιλητό.)

Ω: Κάποτε οι φρουροί άνοιγαν τις πόρτες βλέπανε το φριχτό θέαμα... Οι νεκροί είχανε σχηματίσει μια πυραμίδα από πτώματα... Κάτω τα παιδιά, οι γέροι και οι άρρωστοι... Αυτοί που ποδοπατήθηκαν και πέθαναν πρώτοι... Έπειτα οι λιγότερο δυνατοί... Και στην κορυφή της φριχτής πυραμίδας ήταν οι νεότεροι, οι πιο δυνατοί, αυτοί που έφτασαν πιο ψηλά για να διεκδικήσουν μέχρι και την τελευταία ανάσα οξυγόνου...

Δ: Και μετά τους πηγαίνανε στους φούρνους...

Ω: Ναι, κάπως έτσι γινότανε...

Δ: Και τα σώματα καίγονταν... Γίνονταν στάχτη...

Ω: Ναι, στάχτη...

Δ: *(Ξεσπάει κλαίγοντας.)* Είμαστε κτήνη...

Ω: Εμείς;

Δ: Ναι, εμείς... Αν ήμασταν άνθρωποι, δεν θα ερχόμασταν ποτέ σε αυτό το παιχνίδι...

Ω: Σ' το είπα και πριν, δεν είσαι η μόνη που το λέει αυτό...

Δ: *(Συγκρατώντας το κλάμα της.)* Σίγουρα είμαστε κτήνη...

Ω: Σύμφωνα με τη λογική σου, εγώ είμαι το κτήνος... Εγώ ήξερα και ήρθα... Εσύ δεν ήξερες...

Δ: Το ίδιο είναι... Όφειλα να ξέρω...

Ω: Όχι, δεν είναι το ίδιο... Επιπλέον αρθρογράφησα υπέρ τού να γίνει το παιχνίδι με το όνομα Zyklon...

Δ: Γιατί το έκανες;

Ω: Σ' το είπα και πριν... Ο καθένας μπορεί να λέει ό,τι θέλει... Ακόμη κι αν μας προκαλεί αηδία...

Δ: Δεν το έγραψες για αυτό...

Ω: Μόνο για αυτό... Για την ελευθερία της έκφρασης...

Δ: (Με ένταση.) Δεν το έγραψες για αυτό, σου λέω...

Ω: Γιατί το έγραψα;

Δ: Δεν ξέρω... Πάντως όχι για αυτό...

Ω: Για τι τότε;

Δ: Ίσως για να δοκιμάσεις τον εαυτό σου...

Ω: Ποιον λόγο είχα να το κάνω;

Δ: Δεν ξέρω...

Ω: Δεν είχα κανέναν λόγο...

Δ: Παράτα με...

Ω: Κανέναν απολύτως...

Δ: (Φωνάζει.) Παράτα με, σου λέω...

Ω: (Μετά από ένα δευτερόλεπτο.) ... να το κάνω...

(Περνούν μερικά δευτερόλεπτα μέσα στη σιωπή και το σκοτάδι. Όταν η Δ ξαναρχίζει να μιλάει, έχει φανερό αγωνία στη φωνή της, που σταδιακά εξελίσσεται σε ταραχή.)

Δ: Και οι άνθρωποι;

Ω: (Με απορία.) Ποιοι άνθρωποι;

Δ: Όλοι εμείς... Οι άνθρωποι... Τι κάνουμε όλοι εμείς οι άνθρωποι;

Ω: Τι κάνουμε για ποιο πράγμα;

Δ: Για όλο αυτό που συνέβη εκεί πέρα... Στους θαλάμους... Για αυτήν την πυραμίδα με τα πτώματα... Για την τυφλή απόγνωση μέσα στο σκοτάδι...

Ω: Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε... Αυτό συνέβη πριν τόσα χρόνια... Εμείς είμαστε μεταγενέστεροι... Ζούμε τώρα...

Δ: Και τι σημαίνει αυτό;

Ω: Σημαίνει πως οι άνθρωποι δεν ζούνε με το παρελθόν... Ζούνε με το μέλλον... Με αυτό που έρχεται... Αν θέλεις, έχε το νου σου να μην ξαναγίνουν στο μέλλον τέτοια εγκλήματα... Αλλά ως εκεί... Για το παρελθόν δεν μπορεί να γίνει τίποτε...

Δ: Δεν μπορεί να μην γίνεται τίποτε...

Ω: Δυστυχώς δεν γίνεται...

Δ: Και τότε τι γυρεύουμε εδώ;

Ω: (Με απορία.) Εδώ;

Δ: Ναι, εδώ...

Ω: Εδώ παίζουμε ένα παιχνίδι...

Δ: Γιατί;

Ω: Λυπάμαι που θα σ' το πω, αλλά γίνεσαι κάπως αυτιστική... Τι εννοείς όταν λες γιατί;

Δ: Αυτό που καταλαβαίνεις... Γιατί παίζουμε αυτό το παιχνίδι;

Ω: Για τον ίδιο λόγο που οι άνθρωποι παίζουν παιχνίδια από την αρχή του πολιτισμού... Για να διασκεδάσουμε...

Δ: Δεν είναι μόνο αυτό... Είναι και ο θάνατος...

Ω: Δεν κατά –

Δ: *(Τον κόβει. Μιλάει με ένταση.)* Το είπες πριν, όταν μιλούσες για τα παιχνίδια... Παίζουμε για να ξορκίσουμε τον θάνατο... Παίζουμε για να λυτρωθούμε από τον θάνατο μέσα από μια προσομοίωσή του...

Ω: Δεν έχω αντίρρηση... Ναι, παίζουμε παιχνίδια για να ξορκίζουμε τον θάνατό μας... Αλλά πρόσεξε: τον δικό μας θάνατο... Τον επικείμενο δικό μας θάνατο... Όχι τον θάνατο των άλλων... Αυτοί που ήδη έχουν πεθάνει δεν πρόκειται να γυρίσουν...

(Περνούν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. Ακούγεται η ανάσα της Δ.)

Ω: Είναι αυτό που λένε: Οι ζωντανοί με τους ζωντανούς και οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους...

Δ: *(Μετά από λίγες στιγμές, χαμηλόφωνα, με απόκοσμη φωνή.)* Κι αν κάποιος αποφασίσει να κάνει κάτι;

Ω: *(Με τόνο συγκατάβασης στη φωνή του.)* Το προσπάθησαν πολλοί μες στους αιώνες... Κυριολεκτικά αναρίθμητοι... Δεν αποδέχτηκαν τον θάνατο και θέλησαν να διορθώσουν τη ζωή...

Δ: Το πεπρωμένο... Θέλησαν να διορθώσουν το πεπρωμένο...

Ω: Ο Φρανκενστάιν, ο Πλοίαρχος Νέμο, ο Δράκουλας – και τόσοι άλλοι... Όλοι τσακίστηκαν... Σκόρπισαν πόνο και θάνατο στους εαυτούς τους και στους άλλους, κι έπειτα πνίγηκαν μέσα στον ίδιο τους τον παραλογισμό...

Δ: Πνίγηκαν;

Ω: Ναι, πνίγηκαν...

(Περνάν λίγες στιγμές σιωπής.)

Δ: Θέλω μια χάρη...

Ω: Χάρη;

Δ: Ναι, μια χάρη... Εσύ είσαι ευγενικός... Δεν θα αρνηθείς τη χάρη σε μια κυρία...

Ω: Ακούω, τι χάρη;

Δ: Θέλω να παίζεις τη φουσαρμόνικά σου... Τη μελωδία όπου μπαίνει μέσα σου το πεπρωμένο...

Ω: Δεν είμαι βέβαιος πως θα σε βοηθήσει...

Δ: Δεν είσαι τόσο ευγενικός τελικά...

Ω: Απλώς δεν είμαι βέβαιος πως θα –

Δ: *(Τον κόβει.)* Σε παρακαλώ... Πάιξε... Έχω ανάγκη να σκεφτώ...

Ω: Να σκεφτείς τι;

Δ: Να σκεφτώ για τον εαυτό μου... Για το πού είμαι στ' αλήθεια...

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων. Κατόπιν η φουσαρμόνικα αρχίζει να παίζει και πάλι το βασικό θέμα από τη Δύναμη του Πεπρωμένου. Η μουσική γεμίζει το σκοτάδι.

Εδώ τελειώνει η Πρώτη Πράξη. Αν κριθεί αναγκαίο, μπορεί να γίνει διάλειμμα. Αλλιώς, και αυτό είναι μάλλον προτιμότερο, η παράσταση να συνεχιστεί κατευθείαν με τη σκηνή 9, χωρίς την παραμικρή διακοπή.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Η μελωδία που παίζει η φουσαρμόνικα συνεχίζει για περίπου ενάμισι λεπτό. Μετά σταματάει.)

Δ: Τώρα πες μου και το σενάριο...

Ω: Ποιο σενάριο;

Δ: Αυτό που έχεις φτιάξει για μένα...

Ω: Δεν έχω κάποιο σενάριο για σένα...

Δ: *(Με παιχνιδιάρικο τόνο.)* Μου φαίνεται πως δεν θυμάσαι τι λες, ευγενικό κύριε...

Ω: Βοήθησέ με...

Δ: Από παιδί ήσουν follower... Ακολουθούσες το νήμα... Έφτιαχνες σενάρια για όποιον έβλεπες... Είχες κάνει ένα σενάριο για μένα... Θυμάσαι; Μαύρα μαλλιά, ζυγωματικά, ρυτίδες... Αν και αυτό το τελευταίο δεν μου άρεσε...

Ω: *(Απρόθυμα.)* Ναι, έτσι σε φαντάζομαι...

Δ: *(Ενώ μιλάει, ανάβει και πάλι το κερί. Στο φως του κεριού διακρίνουμε το πρόσωπό της.)* Ωστόσο, είπες πως οι ρυτίδες αυτές δίνουν γοητεία... Πως κάνουν τις μελαχρινές γυναίκες πιο όμορφες... Ελπίζω να το θυμάσαι αυτό...

Ω: Ναι, το θυμάμαι...

Δ: Και κάνεις πολύ καλά...

Ω: Ωστόσο, αυτά όλα είναι η δική μου φαντασία... Εσύ μπορείς να είσαι και ξανθιά...

Δ: Αυτό το λήξαμε από ώρα... Θα είμαι αυτή που φαντάζεσαι... Και δεν θα συναντηθούμε ποτέ, ώστε να μάθεις την αλήθεια...

Ω: Εσύ πώς με φαντάζεσαι;

Δ: Μιλούσαμε για μένα... Αν θέλεις, μιλάμε για σένα μετά...

Ω: Νόμιζα πως για σένα τα είχαμε πει...

Δ: Πριν είπες πως είμαι Εβραία... Γιατί να είμαι Εβραία;

Ω: Δεν θυμάμαι να είπα κάτι τέτοιο...

Δ: Σε ρώτησα γιατί με φαντάστηκες μελαχρινή... Θυμάσαι τι μου απάντησες;

Ω: Βοήθησέ με...

Δ: Μου είπες πως οι Εβραίες είναι συνήθως μελαχρινές... Το θυμήθηκες τώρα;

Ω: Ναι, το θυμήθηκα... Δεν ξέρω γιατί το είπα... Ίσως επειδή τον τελευταίο καιρό διάβασα πολλά για τους Εβραίους και το Ολοκαύτωμα... Όπως καταλαβαίνεις, έχω φορτιστεί πολύ με την ιστορία αυτού του παιχνιδιού...

Δ: Είχες φτιάξει σενάριο για μένα... Γιατί δεν το λες; Τι φοβήθηκες;

Ω: Ειλικρινά, δεν είχα φτιάξει κάποιο σενάριο... Είπα πως είσαι Εβραία για να μην ξανάρθει η συζήτηση στις ρυτίδες που ομορφαίνουν... Ήταν μεγάλη αγένεια από μέρους μου αυτό με τις ρυτίδες...

Δ: Πες αυτό που σκεφτόσουν... Μην λες σάχλες για να το μπαλώσεις...

Ω: Ήταν μια ανώριμη σκέψη από μέρους μου... Μέσα στην ελαφρότητα της ώρας εκείνης... Ζητώ συγγνώμη που το είπα... Τώρα τα πράγματα έχουν σοβαρέψει...

Δ: *(Εκνευρισμένη. Με ένταση.)* Είσαι ένα δειλό ανθρωπάκι... Φοβάσαι να πεις κάτι, για να μην έχεις συνέπειες... Ένα ευγενικό παράσιτο...

Ω: Νομίζω πως το παρατραβάς...

Δ: *(Τον κόβει. Περιφρονητικά, με μεγάλη ένταση.)* Ένα ευγενικό παρσιτάκι...

Ω: (*Ξεσπώντας, με μεγάλη ένταση κι αυτός.*) Είσαι Εβραία και ήξερες από την αρχή τα πάντα για το Zyklon... Και ήρθες εδώ... (*Σταματάει.*)

Δ: Γιατί ήρθα εδώ; Πες το, λοιπόν...

Ω: (*Χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής.*) Για να πεθάνεις... (*Παίρνει ανάσα και επαναλαμβάνει.*) Ήρθες εδώ για να πεθάνεις...

Δ: (*Ειρωνικά.*) Για να πεθάνω... Γιατί να πεθάνω; Ποιος θα με σκοτώσει;

Ω: Θα το κάνεις εσύ... Μόνη σου...

Δ: Γιατί να το κάνω;

Ω: Για όλα αυτά που έλεγες προηγουμένως...

Δ: (*Κοφτά και αυστηρά.*) Μίλα καθαρά... Για ποια;

Ω: Για τις πυραμίδες με τα πτώματα...

Δ: Και τι δουλειά έχω εγώ με μια πυραμίδα με πτώματα; Αυτά έγιναν πολύ παλιά... Στο παρελθόν... Εμείς ζούμε στο μέλλον... Εσύ δεν τα λες όλα αυτά;

Ω: (*Μιλάει χαμηλόφωνα και μηχανικά, σαν να μονολογεί.*) Μεγάλωσες στο Εβραϊκό Ορφανοτροφείο... Η μητέρα σου ήταν πόρνη που πέθανε από καρκίνο του τραχήλου της μήτρας όταν ήσουν ενάμιση χρονών – και πατέρα δεν γνώρισες ποτέ... Η μάνα σου δεν ήταν Εβραία· έτσι είκασες πως ο πατέρας σου φρόντισε να μπει στο Εβραϊκό Ορφανοτροφείο – άρα συμπέρανες πως ήταν Εβραίος...

Δ: (*Ειρωνικά.*) Αυτό κι αν είναι σαν λαϊκό ρομάντζο...

Ω: (*Μικρή παύση. Συνεχίζει στον ίδιο τόνο, σαν να μην την ακούει.*) Κι εδώ που τα λέμε, ήταν το πιο λογικό συμπέρασμα: δεν υπήρχε καμία περίπτωση να έχεις βρεθεί στο συγκεκριμένο ορφανοτροφείο αν δεν είχες εβραϊκή καταγωγή... Πέρασες την παιδική και την εφηβική σου ηλικία με αυτή τη βεβαιότητα – κι όταν ενηλικιώθηκες, δεν θέλησες να το ψάξεις περισσότερο... Σπούδασες Εβραϊκή Ιστορία και Πολιτισμό με αλλεπάλληλες υποτροφίες, πήρες με άριστα τα πτυχία και τα μεταπτυχιακά σου... Στο διδακτορικό επέλεξες μόνη το θέμα: «Προσωπική και συλλογική μνήμη του Ολοκαυτώματος ως στοιχεία διαμόρφωσης της νέας

εβραϊκής ταυτότητας»... Θα υποστήριζες πως το Ολοκαύτωμα καθίσταται το κεντρικό γεγονός στην πολιτισμική ιστορία του εβραϊσμού – και εκτοπίζει από αυτή τη θέση την αρχαία Φυγή από την Αίγυπτο...

Δ: Κοίταξε, με τιμά που θέλεις να με βγάλεις τόσο μορφωμένη, αλλά δεν ξέρω καν τι είναι η Φυγή από την Αίγυπτο...

Ω: Φυσικά και ξέρεις... Καλύτερα από τον καθένα... Όπως ήξερες εξαρχής και τι είναι το Zyklon B... Και μάλιστα πολύ καλά...

Δ: (Σαν να σκέφτεται.) Μάλλον τότε που ο Μωυσής άνοιξε το δρόμο ανάμεσα στα νερά...

Ω: Έκανες έρευνα για δυο χρόνια... Και ύστερα ήρθε το turning point...

Δ: Για πες... Μου αρέσει αυτό με το turning point...

Ω: Πήγες και ανακοίνωσες στους επόπτες καθηγητές σου πως σταματάς... Για προσωπικούς λόγους, έτσι είπες... Έπεσαν πάνω σου να σου αλλάξουν γνώμη: σου μιλούσαν για μια ακαδημαϊκή καριέρα που θα ήταν αμαρτία να ματαιωθεί, σου προσφέρανε κάθε διευκόλυνση... Αρνήθηκες... Στις επίμονες ερωτήσεις τους για την αιτία, μιλούσες για άλλες προτεραιότητες – δηλαδή τη δημιουργία οικογένειας... Αλλά η πραγματική αιτία ήταν άλλη...

Δ: Και ποια ήταν η αιτία, κύριε παντογνώστη;

Ω: Η πυραμίδα με τα πτώματα... Ένα βράδυ που διάβαζες μια ακόμη μαρτυρία για μια τέτοια πυραμίδα πτωμάτων που έπρεπε να μεταφερθούν στο κρεματόριο... Τότε έγινε...

Δ: Ποιο;

Ω: Σκέφτηκες κάτι...

Δ: Τι;

Ω: Σκέφτηκες πως μέσα σε αυτήν την πυραμίδα μπορεί να υπήρχε το πτώμα κάποιου προγόνου σου... Ας πούμε, το πτώμα του πατέρα του πατέρα σου... Ή του παππού του... Ή της μάνας του ή και της γιαγιάς του... (Μικρή παύση.) Σκέφτηκες πως μέσα στην πυραμίδα ήταν το σώμα που σχημάτισε τη σπορά σου... Η ρίζα σου...

Δ: Η ρίζα μου;

Ω: Ναι, η ρίζα που μας κρατάει ζωντανούς... Εσύ είδες αυτή τη ρίζα σε μια ντούμπα με πτώματα... Και αποφάσισες να κάνεις κάτι...

Δ: Τι θα μπορούσα να κάνω; Οι ζωντανοί ζούνε με τους ζωντανούς...

Ω: Στ' αλήθεια σε πείθει αυτό;

Δ: Πρέπει να με πείσει...

Ω: Δεν σε έπεισε ποτέ... Αρχίζεις να ζεις με τους πεθαμένους... Έπιασες δουλειά στο Τμήμα Αρχαιοθήτησης του Δημοτικού Κέντρου Ιστορίας και τραβήχτηκες στην άκρη της ζωής... Και μέρα-νύχτα προσπαθούσες να αποφασίσεις...

Δ: Να αποφασίσω τι;

Ω: Αυτό που είχες να κάνεις... Αυτό που είχες να απαντήσεις σε εκείνη τη σάρκινη πυραμίδα...

Δ: Και εν τέλει το αποφάσισα;

Ω: Ναι, το αποφάσισες...

Δ: (Σαρκαστικά.) Να αυτοικτονήσω επειδή η Ιστορία είναι άδικη και ανεξήγητη... Αυτό δεν εννοείς;

Ω: Ναι, αυτό εννοώ...

Δ: Δεν το βρίσκεις τραβηγμένο;

Ω: Δεν έχει σημασία τι το βρίσκω εγώ... Σημασία έχει πως εσύ το αποφάσισες... Και θα περίμενες μέχρι να ερχόταν ο χρόνος...

Δ: (Σαρκαστικά.) Και πότε θα ερχόταν ο χρόνος;

Ω: Ο χρόνος ήρθε τώρα... Εδώ και τώρα...

Δ: (Με ακόμη μεγαλύτερο σαρκασμό.) Εδώ και τώρα;

Ω: Όταν έμαθες πως θα ξεκινήσει ένα παιχνίδι με το όνομα Zyklon, τα πάντα έλαμψαν μέσα σου καθαρά... Ήταν το δικό σου παιχνίδι... Το

παιχνίδι που θα συναντιόντανε οι πεθαμένοι και οι ζωντανοί... Θα δήλωνες συμμετοχή και θα κληρωνόσουν... Θα έμπαινες μέσα στην κάψουλα και το παιχνίδι θα άρχιζε...

Δ: *(Πολύ ειρωνικά.)* Και μετά θα έκανα το απονενοημένο διάβημα... Πώς άραγε;

Ω: Δεν ξέρω το πώς... Αλλά όταν το παιχνίδι τέλειωνε, ανάμεσα στους τόσους ενθουσιασμένους που θα έβγαιναν αλαλάζοντας από τις κάψουλές τους, σε μια κάψουλα θα υπήρχε κάτι διαφορετικό...

Δ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Ένα κουφάρι... Στ' αλήθεια, μια μεγαλειώδης είδηση για την ανθρωπότητα... Το κουφάρι μου...

Ω: Μια απάντηση σε εκείνη την παλιά πυραμίδα...

10.

(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα σιωπής.)

Δ: Ψιτ, παντογνώστη... Μ' ακούς;

Ω: Σε ακούω...

Δ: Παίζεις ωραία φουσαρμόνια, αλλά από σενάρια είσαι σικράπας... Με βγάζεις να αυτοκτονώ από απελπισία για το αδιέξοδο της Ιστορίας, αλλά ξέχασες κάτι... Έχω δύο παιδιά... Καμιά μητέρα δύο παιδιών δεν αυτοκτονεί έτσι... Και δεν αυτοκτονεί γενικότερα...

Ω: Αν δεν ήμουν ευγενικός, θα γελούσα τώρα...

Δ: Γιατί;

Ω: Για αυτό το «μητέρα δύο παιδιών»...

Δ: Δεν καταλαβαίνω πού βρίσκεις το αστείο...

Ω: *(Κοφτά.)* Δεν υπάρχουν παιδιά... Δεν έκανες ποτέ σου παιδιά...

Δ: *(Εκπληκτη και θυμωμένη.)* Νομίζω πως ξεπερνάς τα όρια...

Ω: Έρθες στο παιχνίδι έχοντας επινοήσει δυο «παιδιά», αν κάποιος υπάλληλος της εταιρείας σου ζητούσε βιογραφικό πριν μπεις στο παιχνίδι... Ήταν σωστή σκέψη: μια μητέρα δυο παιδιών είναι υπεράνω υποψίας...

Δ: *(Χαμηλόφωνα, με οργή.)* Αν ξαναπιάσεις στο στόμα σου τα παιδιά μου, θα σε πάρει ο διάβολος...

Ω: Κι όταν μετά την έναρξη του παιχνιδιού ξεβραστήκαμε στο κενό, φοβήθηκες πως κάτι θα συμβεί και το σχέδιό σου θα ματαιωθεί... Κι άρχισες να φωνάζεις τα ονόματα των δήθεν «παιδιών»... «Άντι» και «Ιωσήφ»...

Δ: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* Σε συμβουλεύω να σταματήσεις...

Ω: Και τα ονόματά τους δεν είναι τυχαία... «Άντι» από το Άντολφ και «Ιωσήφ» από το Γιόζεφ... Σαν να λέμε, Άντολφ Χίτλερ και Γιόζεφ Μένγκελε...

Δ: (Με παραμορφωμένη φωνή από την οργή.) Σ κ ά σ ε ...

Ω: (Με ένταση.) Σε έναν κόσμο που ξεχνάει, ήθελες με κάθε τρόπο να θυμάσαι εκείνον τον όλεθρο...

Δ: (Ουρλιάζει με τέτοια ένταση, που σβήνει το κερί της. Και πάλι απλώνεται σκοτάδι.) Σ Κ Α Σ Ε , Γ Α Μ Η Μ Ε Ν Ε , Σ Κ Α Σ Ε ... (Σαν σεληνιασμένη.) Σ Κ Α Σ Ε Ε Ε Ε Ε ...

(Μετά το ουρλιαχτό απλώνεται σιωπή μέσα στο σκοτάδι. Ακούγεται μονάχα η ανάσα της Δ, σαν υπόκωφος λυγμός.)

Μετά από λίγο ακούγεται η φωνή του Ω. Το ύφος του είναι εντελώς αλλαγμένο: μιλάει χαμηλόφωνα και πολύ απολογητικά.)

Ω: Με συγχωρείς... Στ' αλήθεια δεν ξέρω τι έχω πάθει εδώ μέσα... Σου ζητώ συγγνώμη – για μια ακόμη φορά... Ξέρω πως αυτό είναι γελοίο – να ζητάω συνέχεια συγγνώμη... Μου ζήτησες να σου κάνω ένα σενάριο, κι εγώ σαν ηλίθιος το παρατράβηξα... Ίσως επειδή έχω τρελαθεί από την αναμονή αυτού του παιχνιδιού... Με τρέλανε και αυτή η συνθήκη... Πως μιλάμε με κάποιον που δεν μπορούμε να δούμε... Και δεν θα τον δούμε ποτέ... Και λέμε ό,τι θέλουμε... Κατά κάποιον τρόπο, τον φτιάχνουμε...

(Μικρή παύση.)

Ω: Εν πάση περιπτώσει, ελπίζω να με συγχωρείς... Δεν έχεις ρυτίδες... Είσαι πολύ νέα για να έχεις ρυτίδες... Κι ούτε είσαι Εβραία, φυσικά... Είναι θέμα πιθανοτήτων: οι Εβραίοι είναι ελάχιστοι μέσα στα δισεκατομμύρια των ανθρώπων... Όταν το παιχνίδι τελειώσει –και θα τελειώσει, είναι βέβαιο– θα πάρεις τα παιδιά σου και θα γυρίσετε στο σπίτι σας... Κι εγώ θα είμαι μια γκροτέσκ ανάμνηση... Κάποιος που σου μιλούσε χωρίς να τον βλέπεις... Κι έπαιζε κι έναν σκοπό στη φουσαρμόνικα... Ένας ιδιόρρυθμος, αλλόκοτος άνθρωπος που πέρασε κι έφυγε...

(Μικρή παύση.)

Ω: Μονάχα... (Σαν να διστάζει.) Μονάχα, αν θέλεις, πες μου αν με συγχωρείς...

Δ: (Χαμηλόφωνα, σαν να σιέφτεται κάτι.) Ο πατέρας μου... Γιατί με άφησε στο ορφανοτροφείο ο πατέρας μου;

Ω: Ο πατέρας σου; Μα σου είπα πως το παρατράβηξα... Έφτιαξα ένα σαχλό σενάριο που μπάζει από παντού...

Δ: Θέλω να μου πεις...

Ω: Δεν σιέφτηκα καν το γιατί... Δεν ξέρω... Για κάποιον από τους λόγους που βλέπουμε στις ταινίες...

Δ: Για ποιον λόγο;

Ω: Δεν θα βγάλει πουθενά αυτό...

Δ: (Ξανανάβει το κερδί. Με τόνο ξερό και κοφτό.) Για ποιον λόγο;

Ω: (Με υποχωρητικό τόνο, φοβισμένα.) Ας πούμε πως ήταν παντρεμένος... Είχε στρωμένη ζωή, παιδιά, υποχρεώσεις... Ένα εξώγαμο παιδί θα ήταν καταστροφή...

Δ: (Σαν να επαναλαμβάνει μηχανικά.) Καταστροφή...

Ω: Ή του φαινόταν για καταστροφή...

Δ: Και δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για μένα;

Ω: Δεν είχε δεθεί μαζί σου... Φρόντισε να μπει στο ορφανοτροφείο... Ήξερε πως οι Εβραίοι προσέχουν τα ορφανά τους... Κατά κάποιον τρόπο, ήταν ήσυχος...

Δ: Κατά κάποιον τρόπο...

Ω: Νομίζω πως το παραπαιρνεις στα σοβαρά... Όλο αυτό είναι μονάχα ένα σενάριο για να περάσει η ώρα...

Δ: Και γιατί να δώσω στα δήθεν παιδιά μου τα ονόματα του Χίτλερ και του Μένγκελε; Είμαι Εβραία και αυτοί αφάνισαν τη φυλή μου...

Ω: Μα δεν είσαι Εβραία...

Δ: (Δίχως να ακούει την απάντησή του.) Οι Εβραίοι, όπως ξέρεις, δεν κάνουν πλάκα με τα μαρτύρια του λαού τους...

Ω: Δεν ξέρω πως μου ήρθε αυτό με τον Χίτλερ και τον Μένγκελε... Ίσως γιατί στο φαρμακείο δουλεύουμε με τις συντομογραφίες... Έτσι τους σκέφτηκα, σχεδόν τυχαία...

Δ: Ανδρέας Καϊνέρτζι και Ιωσήφ Καϊνέρτζι...

Ω: Τι είναι αυτοί;

Δ: Από αυτούς βρήκα τα ονόματα...

Ω: Τα ονόματα των παιδιών σου;

Δ: (Εντελώς μηχανικά.) Τα ονόματα των δήθεν «παιδιών» μου...

Ω: Μην το κάνεις έτσι...

Δ: Εσύ το έκανες... Εγώ σε ακολουθώ....

Ω: Σου ζήτησα συγγνώμη... Δεν ξέρω τι άλλο μπορώ να κάνω...

Δ: (Σαν να μην τον άκουσε.) Διάβασα για τους Καϊνέρτζι μελετώντας για τους Εβραίους του Δούναβη... Ήταν μια οικογένεια αποσυνάγωγων εβραίων μάγων που έδρασε στην Ευρώπη για τρεισήμισι αιώνες... Από το 1600 μέχρι και τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο...

Ω: Αποσυνάγωγοι εβραίοι μάγοι... Ακούγεται ενδιαφέρον... Αν και το Καϊνέρτζι δεν είναι εβραϊκό όνομα...

Δ: Έχεις δίκιο... Το αρχικό όνομά τους πρέπει να ήτανε Κερμ ή Κεμ ή Λεμ – ή κάτι παραπλήσιο... Καϊνέρτζι ήταν το όνομα που διάλεξε για τον εαυτό του ο Αντρέας, ο γενάρχης της οικογένειας... Από τη γερμανική λέξη Keine – που σημαίνει κανένας...

Ω: Σαν τον Πλοίαρχο Νέμο...

Δ: Ακριβώς... Μόνο που ο Ανδρέας Καϊνέρτζι έζησε διακόσια πενήντα χρόνια νωρίτερα από τον Ιούλιο Βερν...

Ω: Και τι έκανε; Ήταν αλχημιστής;

Δ: Πες καλύτερα πως ήταν ο ίδιος ο διάβολος... Σκότωνε και ανάστανε ανθρώπους, πάγωνε θάλασσες, γεννούσε τη φωτιά, άνθιζε λουλούδια, καλούσε τέρατα... Έκανε πράγματα απερίγραπτα και αισχρά, που οι συγγραφείς φοβόντουσαν για αιώνες ακόμη και να τα εξιστορήσουν...

Ω: Ήξερε μαγικές λέξεις;

Δ: Έφτιαχνε ήχους... Ήχους που μπορούσαν να κυβερνήσουν το μυαλό και τη φύση... Χάρη σε αυτούς μπορούσε να κυβερνήσει τον κόσμο... Τον λέγανε «Γιατρό των Ήχων» και τον τρέμανε όλοι...

Ω: Και τι έγινε με αυτόν;

Δ: Χάθηκε... Έγινε κάτι και χάθηκε... Κάποιες μαρτυρίες λένε πρωτίτερα πως έσφαξε την κόρη του... Κανείς δεν ξέρει τι έγινε...

Ω: Αιμομιξία;

Δ: Δεν ξέρω... Ίσως κάτι πιο σύνθετο από αυτό... Κανείς δεν ξέρει...

Ω: Και οι απόγονοί του;

Δ: Έζησαν στον πύργο που είχε χτίσει ο Ανδρέας στην όχθη του Δούναβη...

Ω: Μάγοι κι αυτοί;

Δ: Ναι, μάγοι... Αλλά για αυτούς ξέρουμε λιγότερα...

Ω: Ίσως δεν ήταν τόσο ικανοί...

Δ: Ίσως δεν ήταν τόσο ταραγμένοι... Ή και να κάνανε πιο κρυφές μαγείες...

Ω: Κι εσύ γιατί τους διάλεξες για τα ονόματα των παιδιών σου;

Δ: Των δήθεν «παιδιών» μου...

Ω: (Με συγκατάβαση.) Γιατί τους διάλεξες;

Δ: Γιατί ήταν σπουδαίοι μάγοι... Πάντοτε με γοήτευαν οι μαγείες... Επιπλέον... (Σταματάει.)

Ω: Επιπλέον τι;

Δ: Είχαν τη δυνατότητα να είναι αθάνατοι, μα πέθαναν όλοι... Και μάλιστα όλοι τους με τον ίδιο τρόπο...

Ω: Πώς;

Δ: Κράτησαν την ανάσα τους και πέθαναν... Είχαν αυτό το χάρισμα: μπορούσαν να αποφασίσουν τον θάνατό τους... Μπορούσαν να κρατούν την ανάσα τους και να πεθαίνουν...

Ω: Πού το ξέρεις αυτό;

Δ: Υπάρχει μια ιστορία στο βιβλίο των χλωρών διαμαντιών... Μια ιστορία του 18^{ου} αιώνα... Ο Ιωσήφ Καϊνέρτζι, ένας από τους γιους του Ανδρέα... Και η Ευγενία Μιαούλη...

Ω: Ποια είναι αυτή;

Δ: Μια αρχόντισσα από την Ύδρα... Αλληλογραφούσε με τον Ιωσήφ επί σαράντα επτά χρόνια... Η Ευγενία από το νησί της, αυτός από τον πύργο των Καϊνέρτζι στο Δούναβη... Του έστελνε αινίγματα και ο Ιωσήφ τα απαντούσε...

Ω: (Με ελαφρά ειρωνεία.) Πώς αλληλογραφούσαν; Με ταχυδρομικά περιστερία; Εκείνο τον καιρό δεν υπήρχε ταχυδρομείο...

Δ: Κάπως αλληλογραφούσαν... Δεν τα ξέρουμε όλα... Όμως κάποτε, μετά από μισό αιώνα αινιγμάτων, αποφάσισαν να συναντηθούν... Δώσανε ραντεβού στη Φλωρεντία, στους Κήπους Μπόμπολι, στην Κρήνη του Ιζολότο...

Ω: Πολύ ρομαντικό...

Δ: Ανταλλάξανε δώρα... Εκείνη του έδωσε ένα αδειανό διάφανο κοχύλι, αυτός της έδωσε μια μικροσκοπική πορτοκαλιά από τα δέντρα-μινιατούρες που καλλιεργούσε... Αρχίσανε να περπατούνε μαζί...

Ω: Και μετά;

Δ: Μετά τον τσίμπησε μια μέλισσα στο λαιμό... Έπεσε κάτω μισολιπόθυμος... Η Ευγενία νόμισε πως είχε πάθει κάτι κι άρχισε να τον

φιλάει και να τον λέει «σπλάχνο μου»... Τότε ο Ιωσήφ, που είχε συνέλθει, αμέσως κατάλαβε πως είχε έρθει η ώρα...

Ω: Ποια ώρα;

Δ: Να πεθάνει... Να κρατήσει την ανάσα του και να πεθάνει... Ήταν το χάρισμα των Καϊνέρτζι...

Ω: Γιατί να πεθάνει;

Δ: Γιατί ήταν μια ώρα αληθινής αγάπης... Η ώρα που είχε γίνει το σπλάχνο της...

Ω: Το σπλάχνο της;

Δ: Ναι, το σπλάχνο της...

Ω: Και πέθανε;

Δ: Ναι, πέθανε... Ο γιατρός που ήρθε μίλησε για θάνατο από ασφυξία... Αλλά αυτός είχε γίνει το σπλάχνο της...

Ω: Όμορφο παραμύθι... Το λέω ειλικρινά: πάρα πολύ όμορφο... Μα στην αληθινή ζωή αυτό δεν γίνεται... Δεν μπορείς να πεθάνεις κρατώντας την αναπνοή σου...

Δ: Γίνεται... Άμα το προσπαθήσεις, το πετυχαίνεις...

Ω: Είναι ένα παραμύθι... Ο ανθρώπινος οργανισμός είναι φτιαγμένος για να παίρνει ανάσα... Για να επιζεί...

Δ: Γίνεται... Και θα το δεις... Θα το κάνω εγώ...

11.

Ω: Αυτό είναι το σχέδιο; Να αυτοκτονήσεις κρατώντας την ανάσα σου;

Δ: Ναι, αυτό...

Ω: Ωραία... Ας είμαστε ήσυχoi, λοιπόν...

Δ: Δεν είναι ευγενικό να με ειρωνεύεσαι...

Ω: Μπορούσες να βρεις κάτι καλύτερο... Αυτό είναι μια παιδιάστικη ιδέα... Ακόμη κι αν υπήρχε σχέδιο αυτοκτονίας, είναι σίγουρο πως αυτή η απλοϊκή μέθοδος δεν θα πετύχαινε... Κανείς δεν πέθανε κρατώντας την ανάσα του...

Δ: Αυτό θα το δούμε...

Ω: *(Πολύ ειρωνικά.)* Άμα το κάνεις, θα σου παίξω στη φουσαρμόνικα το Ρέκβιεμ του Μότσαρτ...

Δ: Δεν το ξέρω, δεν το έχω ακούσει ποτέ...

Ω: Κρίμα, ούτε και τώρα θα το ακούσεις...

(Σιωπούν για μερικά δευτερόλεπτα.)

Δ: Κι εσύ;

Ω: Εγώ τι;

Δ: Για μένα τα είπαμε... Τώρα ήρθε η σειρά σου...

Ω: Εγώ δεν έχω ενδιαφέρον...

Δ: Αυτό δεν θα το κρίνεις εσύ...

Ω: *(Με αυτοσαρκασμό.)* Σωστά, αυτό θα το κρίνουν οι αιώνες...

(Η Δ αρχίζει να ρωτάει με έναν συγκρατημένα παιχνιδιάρικο τόνο, ο οποίος σταδιακά γίνεται όλο και πιο διακριτός.)

Δ: Πες μου, πώς είσαι;

Ω: Τι εννοείς;

Δ: Δεν είναι δύσκολη ερώτηση, ευγενικέ άντρα: Πώς είσαι στην εμφάνιση;

Ω: (Με αμηχανία.) Θα προτιμούσα να σκεφτείς εσύ...

Δ: Δεν θέλω να σκεφτώ άλλο... Προτιμώ να ακούσω... Να έχει το χαρακτηριστικά έκπληξης...

Ω: Ας πούμε πως είμαι χοντρός και φαλακρός...

Δ: Ξέρεις κάτι; Δεν μου αρέσει αυτό... Θα ήθελα κάτι άλλο...

Ω: Τι κάτι άλλο;

Δ: Κάτι άλλο... Πάντως όχι χοντρός και φαλακρός... (Μικρή παύση.) Και μην ανησυχείς... Αν πεις κάτι που δεν μου αρέσει, θα το αλλάξουμε...

Ω: Έχω γαλανά μάτια...

Δ: Ωραία, αυτό μου αρέσει...

Ω: Γαλάζιο προς το σταχτί...

Δ: Ακόμη πιο ωραίο αυτό...

Ω: Έχω κανονικό σώμα... Ύψος 1.80...

Δ: Το ύψος δεν με πολυνοιάζει... Γυμναστική κάνεις;

Ω: Έχω χρόνια να κάνω...

Δ: Γίνεται, σε παρακαλώ, να κάνεις;

Ω: Νομίζω πως γίνεται...

Δ: Έχεις, λοιπόν, γυμνασμένο σώμα...

Ω: Ας πούμε πως γυμνάζομαι όσο μπορώ...

Δ: Ας πούμε αυτό... *(Μικρή παύση.)* Γενικά έχεις σεξουαλικότητα; Είσαι ερωτεύσιμος;

Ω: Δεν νομίζω πως είναι το ίδιο...

Δ: Δεν είναι... Εσύ απάντησε σε όποιο θέλεις...

Ω: Είναι τόσο υποκειμενικά αυτά τα πράγματα...

Δ: Μου αρέσεις... Είσαι και πολύ ωραίος και πολύ σεμνός... Και πολύ ευγενικός, βέβαια...

Ω: Ευχαριστώ...

Δ: Από μέγεθος πώς τα πας;

Ω: *(Προσπαθώντας να φανεί άνετος.)* Μιλάς για το μέγεθος που καταλαβαίνω;

Δ: Φυσικά για αυτό μιλάω...

Ω: Εγώ δεν σου έκανα αντίστοιχες ερωτήσεις...

Δ: Εσύ είσαι ένας ευγενικός άντρας...

Ω: Τι να σου πω τώρα... Πως δεν υπάρχει τίποτε ενδιαφέρον...

Δ: Να μου πεις πως είναι μεγάλο... Και πως είσαι πολύ καλός εραστής... Αυτό να μου πεις...

Ω: Μεγάλο;

Δ: Μην φοβάσαι, δεν θα μπορέσω να το ελέγξω...

Ω: Κι εγώ δεν θα κοικορευτώ ποτέ για κάτι τέτοιο... Φαντάσου ό,τι θέλεις...

Δ: Είσαι στ' αλήθεια σεμνός, ευγενικό άντρα... Αλλά... *(Σταματάει.)*

Ω: Αλλά τι;

Δ: Αλλά κι εσύ δεν είσαι μονάχα αυτό που λες...

Ω: *(Με παιχνιδιάρικη διάθεση.)* Και τι άλλο είμαι;

Δ: *(Με μια ξαφνική, υπόγεια μελαγχολία.)* Κρύβεσαι μέσα στον εαυτό σου... Στα λόγια σου και στα σενάρια σου... Κι όμως, στο κέντρο σου φωλιάζει ένας άλλος...

Ω: Α, πες μου... Ξέρεις πως τρελαίνομαι με τέτοια πράγματα...

Δ: Κάτι τρομακτικό...

Ω: Είμαι όλος αφτιά...

Δ: *(Σβήνει το κερί της. Και πάλι σκοτάδι. Με ξερή, πολύ σοβαρή φωνή. Η παιχνιδιάρικη διάθεση έχει φύγει εντελώς.)* Θα ρίξεις αέριο και θα μας σκοτώσεις όλους...

Ω: Εγώ;

Δ: Ναι, εσύ...

Ω: *(Σε αντίθεση με τη Δ, συνεχίζει με παιχνιδιάρικο τόνο.)* Άρα είμαι τρομοκράτης...

Δ: Ίσως...

Ω: Δεν υπάρχει «ίσως»... Κάποιος που σκοτώνει εξακόσιους εξήντα έξι ανθρώπους σε ένα παιχνίδι είναι τρομοκράτης... Δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο... *(Σκέφτεται λίγο.)* Εκτός, βέβαια, αν είναι πράκτορας... Αν τον έχει στείλει κάποια μυστική υπηρεσία για να κάνει μια τεράστιου μεγέθους προβοκάτσια... Και μάλιστα τι προβοκάτσια... Να πηγαίνει σε ένα παιχνίδι με το όνομα Zyklon και να τους σκοτώνει όλους με αέριο Zyklon B... Θα ήταν πραγματικά αζεπέραστο...

Δ: Αζεπέραστο;

Ω: Ναι, επικοινωνιακά θα ήταν αζεπέραστο... Και ανεπανάληπτο... Θα κοβόταν η ανάσα της ανθρωπότητας... Πραγματικά μεγαλοφυές... *(Σαν να μετανιώνει κάπως για τον ενθουσιασμό του.)* Και φριχτό, βέβαια...

Δ: *(Συνεχίζει με πολύ σοβαρό ύφος.)* Φριχτό; Και τότε γιατί θα το κάνουν;

Ω: Αυτό περιμένω να ακούσω κι εγώ...

Δ: Δεν ξέρω...

Ω: Α, δεν πάει έτσι... Όταν κάνεις ένα σενάριο, οφείλεις να ξέρεις τα πάντα... Την προηγούμενη ζωή, τα παιδικά χρόνια, τα οικογενειακά τραύματα... Όλα, σου λέω... Ποια φαγητά μου αρέσουν, ποια με αηδιάζουν... Αν έχω δει την Καζαμπλάνκα... (Αλλάζει κάπως ο μέχρι τώρα παιχνιδιάρικος τόνος του.) Και φυσικά πρέπει να ξέρεις το κίνητρο... Γιατί κάνω αυτό που θα κάνω...

Δ: Από πλήξη... Θα το κάνεις από πλήξη...

Ω: (Με απορία.) Από πλήξη;

Δ: Ναι, από πλήξη... Τόσα χρόνια έπληξες πίσω από τον πάγκο του φαρμακείου σου... Ζεις μια προσομοίωση ζωής: παραγγέλνεις φάρμακα και σχολιάζεις... Παραγγέλνεις και σχολιάζεις... Όσπου κάποτε έπληξες... Και θέλησες να κάνεις κάτι μεγάλο...

Ω: Δυστυχώς δεν βγαίνει... Δεν γίνεται να σκοτώσεις εξακόσιους εξήντα έξι ανθρώπους από πλήξη... Μπορείς να το κάνεις για πάρα πολλούς λόγους... Από κακία, από μίσος, από ματαιοδοξία... Ας πούμε, για να γίνεις πρωτοσέλιδο – ή για αποδείξεις κάτι στους γονιούς σου... Ή για να ειδικηθείς τον κόσμο για τα δύσκολα παιδικά σου χρόνια... (Σαν να σκέφτηκε κάτι.) Μπορείς να το κάνεις ακόμη κι από καλοσύνη... Όχι όμως από πλήξη...

Δ: (Ανάβει και πάλι το κερί της. Και πάλι το πρόσωπό της φωτίζεται – όσο μπορεί να φωτιστεί με μια φλόγα κεριού. Μιλάει κοφτά.) Καλοσύνη; Μίλησέ μου για την καλοσύνη...

Ω: Τι εννοείς;

Δ: Είπες πως κάποιος μπορεί να σκοτώσει ανθρώπους από καλοσύνη... Πώς μπορεί να γίνει αυτό;

Ω: Η καλοσύνη είναι η πιο συνηθισμένη μορφή φόβου στην Ιστορία... Πιστεύεις πως κάτι είναι καλό για την ανθρωπότητα και πως σκοτώνοντας θα το υπηρετήσεις... Όλα τα αδιανόητα εγκλήματα μες στους αιώνες, οι πόλεμοι, τα παλουκώματα, οι βομβαρδισμοί, γίνανε για να υπηρετήσουν την άποψη που κάποιοι είχαν για το καλό... Σκέψου το: μόνο για κάτι που θεωρείς καλό μπορείς να ρίξεις μια ατομική βόμβα... Και το Ολοκαύτωμα έγινε επειδή κάποιοι το θεωρούσαν το απόλυτο καλό... Νομίζανε πως έτσι θεραπεύουνε έναν καρκίνο...

Δ: Είναι άρρωστο...

Ω: Είναι η ανθρωπότητα...

Δ: Λες μαλακίες...

Ω: Οι Σταυροφόροι, η Ιερή Εξέταση, ο πιλότος της Χιροσίμα... Κάνανε ό,τι κάνανε για να βασιλέψει στη γη η καλοσύνη τους... Έτσι και οι Ναζί... Βλέπανε στην πυραμίδα με τα πτώματα των νεκρών Εβραίων την καλοσύνη... Ή ακόμη και την αγάπη...

Δ: (Με ένταση.) Τους δικαιολογείς... Δικαιολογείς τους φονιάδες...

Ω: Δεν δικαιολογώ κανέναν... Απλώς μιλάω για την Ιστορία...

Δ: (Πολύ εκνευρισμένη.) Σκάσε...

Ω: Εσύ με ρώτησες για την καλοσύνη... Εγώ σου απάντησα...

(Μικρή παύση. Όταν ξαναρχίζουν, η φωνή της Δ είναι και πάλι ήρεμη.)

Δ: Έχεις δίκιο... Το κάνεις από καλοσύνη...

Ω: Ποιο;

Δ: Το μακελειό που ετοιμάζεις με το αέριο...

Ω: Πριν έλεγες από πλήξη... Γιατί άλλαξες;

Δ: Γιατί σου ταιριάζει... Μπορείς να πιστέψεις σε κάτι... Ταιριάζει με την ευγένειά σου...

Ω: Και με έχεις ικανό να σκοτώσω τόσους ανθρώπους;

Δ: Πιστεύεις πως θα είναι καλό για την ανθρωπότητα... Θα ταρακουνηθεί με αυτό που θα κάνεις και θα γίνει καλύτερη...

Ω: Πώς θα γίνει καλύτερη;

Δ: Θα καταλάβει πως η υπερβολική πίστη σε ένα καλό σκοτώνει... Πως είναι φονικό όπλο...

Ω: Εδώ δεν το έχει καταλάβει τόσους αιώνες... Γιατί να το καταλάβει τώρα;

Δ: Το είπες και πριν... Θα είναι ένα γεγονός επικοινωνιακά ανεπανάληπτο... Η περίπτωση σου θα συζητιέται για χρόνια... Θα γραφτούν βιβλία, θα γίνουν ταινίες... Ο άνθρωποι θα σκεφτούν για σένα και θα καταλάβουν...

Ω: Δηλαδή θα είμαι ένα παράδειγμα πως αποφυγή...

Δ: Θα είσαι κάτι παράξενο... Αλλά στην ανθρωπότητα αρέσουν τα παράξενα...

Ω: Και δεν μπορώ να σκοτωθώ μόνος μου; Πρέπει να σκοτώσω εξακόσιους εξήντα έξι ανθρώπους για να γίνω κάτι παράξενο;

Δ: Δυστυχώς πρέπει... Η ανθρωπότητα δεν θα νοιαστεί για κάποιον που αυτοκτονεί... Αυτά συμβαίνουν... Θα είσαι κάτι σαν κι εμένα... Ενώ εξακόσια εξήντα έξι πτώματα θα είναι το διαβατήριό σου για την αιωνιότητα...

Ω: Και θα στηθεί πυραμίδα με αυτά τα πτώματα;

Δ: Δεν θα υπάρξει πυραμίδα... Τα πτώματα θα βγούνε μέσα σε πλαστικούς σάκους και φορεία...

Ω: Και φαντάζεσαι πως μπορώ να αντέξω κάτι τέτοιο; Να είμαι ο φονιάς εξακοσίων ανθρώπων – και οι περισσότεροι να είναι παιδιά;

Δ: Πριν με ρώτησες για την Καζαμπλάνια... Με ρώτησες αν την έχεις δει...

Ω: Τι σχέση έχει αυτό;

Δ: Φυσικά και την έχεις δει... Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει δει την Καζαμπλάνια... Και θυμάσαι και τον τελευταίο διάλογο – κανείς δεν μπορεί να τον ξεχάσει: «Η ζωή τριών ανθρώπων είναι δευτερεύουσα σε έναν πολύβουο κόσμο...»

Ω: Εκεί θυσιάζουν τον έρωτά τους... Τον δικό τους έρωτα... Δεν δολοφονούνε γυναίκες και παιδιά...

Δ: Η απόσταση ανάμεσα στο ένα και στο άλλο είναι ελάχιστη... Σε φιλοσοφικό επίπεδο είναι το ίδιο... Και στις δυο περιπτώσεις υπάρχει ένας σκοπός που τον υπηρετούμε από καλοσύνη... Άμα σκεφτείς το ένα, πας και στο άλλο...

Ω: (Χαμηλόφωνα, διστακτικά.) Και πώς το σχεδίασα;

Δ: Όταν κληρώθηκες στο παιχνίδι, σχηματίστηκε μέσα σου η ιδέα της καλοσύνης... Και σε κέρδισε... Στη συνέχεια έπρεπε να σχεδιάσεις την υλοποίηση... Είσαι καλός στα σχέδια – κι επιπλέον μπορούσες να αξιοποιήσεις τις σπουδές σου στην παρασκευή φαρμάκων... Μελέτησες το πώς παρασκευάζεται το Zyklon B... Από τις φαρμακευτικές εταιρείες προμηθεύτηκες τα υλικά... Παρασκεύασες αέριο για να σκοτώσεις όσους ανθρώπους βρίσκονται σε χώρο ανάλογης έκτασης με ένα σούπερ μάρκετ... Ύστερα έφτιαξες το μηχανισμό απελευθέρωσης του αερίου χρησιμοποιώντας άδειους πυροσβεστήρες... Και όλους αυτούς τους συνέδεσες με μηχανισμούς που ενεργοποιούνται με τηλεκοντρόλ...

Ω: Και πώς πέρασα μέσα στο παιχνίδι τούς πυροσβεστήρες;

Δ: Τους έβαλες κάτω από τις κάψουλες χθες το βράδυ...

Ω: Ξέρεις τι μου θυμίζει αυτό; Την αναληθοφάνεια των πρώτων Τζέιμς Μποντ...

Δ: Έφαξες και τα έμαθες όλα – ακόμη και την παραμικρή λεπτομέρεια... Για το παιχνίδι, για τις κάψουλες, για όλα... Και τα σκέφτηκες πολύ – ένα μεγάλο επικείμενο γεγονός έσκιζε την πλήξη σου... Έβαλες όλα σου τα ταλέντα στην υπηρεσία του σχεδίου... Και τα έστησες όλα στην εντέλεια...

Ω: (Σαν να μονολογεί.) Στην εντέλεια...

Δ: Απομένει μονάχα μια τελευταία κίνηση: σήμερα ήρθες εδώ με ένα μικρό τηλεκοντρόλ – έναν «αναπτήρα» που στην πραγματικότητα είναι τηλεκοντρόλ... Πατάς το κουμπί και το αέριο ελευθερώνεται...

(Μικρή παύση.)

Ω: (Κοφτά.) Και γιατί το καθυστερώ;

Δ: (Αιφνιδιασμένη.) Τι εννοείς;

Ω: Λέω, εφόσον το σχεδίασα όλο αυτό, γιατί να το καθυστερώ; Γιατί δεν πατάω τώρα το κουμπί του «αναπτήρα» που είναι τηλεκοντρόλ;

Δ: Γιατί αιφνιδιαστήκες...

Ω: Από τι;

Δ: Από το παιχνίδι... Από το ότι σταματήσαμε μες στο σκοτάδι... Εύπνησε μέσα σου η μανία για τα παιχνίδια και περιμένεις να δεις τι θα γίνει...

Ω: Και πότε θα πατήσω το τηλεκοντρόλ;

Δ: Σε λίγο...

Ω: Κι εσύ;

Δ: Εγώ τι;

Ω: Δεν θα προσπαθήσεις να με κάνεις να αλλάξω γνώμη;

Δ: Δεν αλλάζεις γνώμη... Η καλοσύνη σου είναι αήττητη...

Ω: Εξάλλου εσένα δεν σε νοιάζει τι θα γίνει... Έτσι κι αλλιώς έχεις αποφασίσει να πεθάνεις... Δεν έχεις τίποτα να χάσεις...

Δ: Γιατί μπήκες μέσα;

Ω: Μέσα στο παιχνίδι εννοείς;

Δ: Ναι, αυτό εννοώ... Μπορούσες να μείνεις απ' έξω, μαζί με τους επιλαχόντες και τους περιεργούς... Να πατήσεις το τηλεκοντρόλ και να πας στο σπίτι σου...

Ω: Φαντάζομαι, για να γλιτώσω από τις τύψεις... Όσες φορές και να έχεις δεις την Καζαμπλάνκα, οι τύψεις είναι τύψεις... Εξάλλου... (Σταματάει.)

Δ: Εξάλλου τι;

Ω: Εξάλλου, άμα κληρωθείς σε ένα τέτοιο παιχνίδι, δεν είναι δυνατόν να καθίσεις απ' έξω... Θα είναι σαν να δραπετεύεις από το πεπρωμένο σου...

Δ: Το πεπρωμένο σου;

Ω: Ναι, το πεπρωμένο σου...

Δ: Για αυτό έφερες τη φουσαρμόνικα; Για αυτό παίζεις συνεχώς τον ίδιο σκοπό από την όπερα του Βέρντι;

Ω: Ίσως και για αυτό...

Δ: Και πιστεύεις πως μπορείς να ορίσεις το πεπρωμένο εξακοσίων ανθρώπων; Το πεπρωμένο των παιδιών τους – και των παιδιών των παιδιών τους;

Ω: Συνέχεια κάποιος ορίζει το πεπρωμένο των άλλων... Είναι ένας κανόνας της ζωής... Περνάς το δρόμο, ένας σκύλος γαυγίζει, γυρίζεις να τον κοιτάξεις και για ένα δευτερόλεπτο χάνεις το λεωφορείο, μια τυχαία συνάντηση που ήταν να γίνει ματαιώνεται, ένας μεγάλος έρωτας δεν γεννιέται ποτέ, ένας γάμος ματαιώνεται, τα παιδιά που θα γεννιόντουσαν

δεν γεννιούνται ποτέ, αυτό που είναι να συμβεί δεν συντελείται και συμβαίνει το άλλο, το απέπρωτο, που πλέον έχει γίνει πεπρωμένο... Κι όλα αυτά επειδή ένας σκύλος γαύγισε...

Δ: Λες μαλακίες... Τι να πω, φαίνεται πως είναι ένας μηχανισμός άμυνας... Να ετοιμάζεσαι να σκοτώσεις και να παρομοιάζεις τον εαυτό σου με έναν σκύλο που απλώς έτυχε να γαυγίσει... Η συνηθισμένη θρασυδειλία των φονιάδων... Αν κι εσύ... (Σταματάει, σαν να σκέφτεται κάτι.)

Ω: Εγώ τι;

Δ: Εσύ είσαι κάτι παράξενο...

Ω: Τι εννοείς;

Δ: Πριν με ρώτησες αν θα προσπαθήσω να σου αλλάξω γνώμη...

Ω: Ναι, σε ρώτησα...

Δ: Δεν θα χρειαστεί να προσπαθήσω... Έχεις ήδη αλλάξει γνώμη... Δεν θα το κάνεις....

Ω: Γιατί;

Δ: Γιατί με αγάπησες... Γιατί με έχεις αγαπήσει...

13.

Ω: Αυτό μάλιστα... Αυτό έχει αληθινό ενδιαφέρον...

Δ: Το αρνείσαι;

Ω: Δεν ξέρω τι να πω... Σίγουρα είμαι σε δύσκολη θέση... Δεν θα μπορούσα να αρνηθώ κάτι τέτοιο... Πρέπει να είμαστε ευγενικοί με μια κυρία...

Δ: *(Πολύ επιθετικά.)* Την ευγένειά σου να τη βάλεις στον κώλο σου... Όταν αγαπάς, να μάθεις να το λες, παρασιτάκι...

Ω: Νομίζω πως θέλεις να με δοκιμάσεις... Με βρίζεις για να χάσω την ψυχραιμία μου...

Δ: *(Με μεγάλη ένταση, σχεδόν φωνάζει.)* Μάθε να λες πως αγαπάς, γαμημένε... Μάθε να μην κρύβεσαι στην κάψουλά σου... *(Βάζει τα κλάματα.)*

Ω: Σε έχει εκνευρίσει το σκοτάδι... Μπορεί να σε τρελάνει το σκοτάδι... Όλους μας μπορεί να μας τρελάνει... Κι αυτό το κερδί που ανάβεις δεν κάνει καλό... Φωτίζει τόσο λίγο, ώστε εντέλει να συσκοτίζει ακόμη περισσότερο... *(Μικρή παύση.)* Κι αυτό το παιχνίδι ίσως να είναι τελικά σοφότερο απ' ό,τι φαίνεται... Θαρρείς να μας γνωρίζει, να μας διαπλάθει, να αναδύεται μέσα από μας...

Δ: *(Προσπαθώντας να συγκρατήσει τους λυγμούς της.)* Είσαι δειλός... Ένας δειλός ίσκιος που στέκεται στο σκοτάδι, τρέμοντας μην τυχόν και ξεχωρίσει...

Ω: *(Σαν να μην την ακούει, συνεχίζει να μονολογεί.)* Παίζει μαζί μας... Μας προκαλεί να αντιδράσουμε... Να κάνουμε κάτι...

Δ: Κράτα σημειώσεις για το άρθρο σου, παρασιτάκι... Σε λίγο το παιχνίδι θα τελειώσει και θα γυρίσεις σπίτι σου να γράψεις το κείμενό σου... Κι από αύριο πίσω από τον πάγκο του φαρμακείου σου θα παραγγέλνεις φάρμακα για τους ρευματισμούς και θα στέλνεις εντυπώσεις στο chat room...

Ω: *(Την κόβει. Μιλά χαμηλόφωνα.)* Από την πρώτη στιγμή...

Δ: Τι είπες;

Ω: Σε αγάπησα από την πρώτη στιγμή...

Δ: Δεν σε ακούω, πες το ξανά...

Ω: (Αργά και εμφατικά.) Σε αγάπησα από την πρώτη στιγμή... (Μικρή παύση.) Και σε αγαπώ όσο δεν φαντάζεσαι...

Δ: (Σβήνει το κερί. Με αλλαγμένη φωνή.) Έστω και την τελευταία στιγμή, πας να το σώσεις, ευγενικέ άντρα...

Ω: Κι έχεις δίκιο... Ντρέπομαι να το πω... Ντρέπομαι να πω πως σε αγαπάω τόσο, που τρέμω... Για πρώτη φορά στη ζωή μου τρέμω από την αγάπη...

Δ: Τι αγάπησες από μένα;

Ω: Δεν ξέρω... Προφανώς εσένα ολόκληρη...

Δ: Δεν μου αρέσει αυτό... Δεν γίνεται να μην ξέρεις τι αγάπησες σε έναν άνθρωπο...

Ω: Την απελπισία... Την απελπισία των ματιών σου...

Δ: Δεν είδες τα μάτια μου...

Ω: Τα φαντάστηκα, όμως... Είναι σαν να τα είδα...

Δ: Δεν μπορεί να είδες τη δική μου απελπισία... Δεν γίνεται...

Ω: Κι όμως την είδα... Ήταν η απελπισία του Αλβάρο όταν η Ελεονόρα πεθαίνει και αυτός μένει μόνος... Ή και η απελπισία εκείνης της γυναίκας... Της Υδραίας αρχόντισσας που έχασε τον αγαπημένο της από το τσίμπημα της μέλισσας στην πρώτη τους συνάντηση, σε έναν κήπο της Φλωρεντίας...

Δ: Της Ευγενίας Μιαούλη...

Ω: Ναι, αυτής... Που δεν έμαθε ποτέ της πως ο Ιωσήφ Καϊνέρτζι πέθανε με δική του θέληση, κρατώντας την ανάσα του... Και απέμεινε να κρατά το δώρο του... Μια μικροσκοπική πορτοκαλιά...

Δ: Θυμάσαι καλά, βλέπω...

Ω: Ή ακόμη και η απελπισία εκείνων των δύο ερωτευμένων παιδιών στην ιστορία που σκάρωσες... Η Εβραιοπούλα που λάτρευε την όπερα και το αγόρι που την αγαπούσε...

Δ: *(Με πολύ παράξενη, παγερή φωνή.)* Δεν σκάρωσα καμιά ιστορία...

Ω: Δεν θυμάσαι; Πριν από λίγο εσύ μου την είπες...

Δ: *(Προσπαθεί να τον σταματήσει.)* Δεν θυμάμαι τίποτε...

Ω: Εκείνη άκουγε συνέχεια τη Δύναμη του Πεπρωμένου... Αυτός έμαθε το βασικό θέμα της όπερας στη φουσαρμόνικα, για να της πει επιτέλους πως την αγαπάει... Αλλά τη μέρα που θα της το έλεγε, τη μάζεψαν μαζί με την οικογένειά της για το Άουσβιτς...

Δ: *(Με ένταση.)* Δεν θυμάμαι καμιά τέτοια ιστορία... Την ακούω για πρώτη φορά...

Ω: Τότε αυτός προσποιήθηκε πως ήταν Εβραίος, για να ανεβεί στο ίδιο τρένο... Μα ήταν σε άλλα βαγόνια... Κι όταν έφτασαν στο Άουσβιτς, μπορούσε να τη δει μόνο από μακριά... Κάποτε κατάφερε να υποκριθεί πως ήταν γυναίκα, για να βρεθούν σε παραπλήσιες ομάδες που οδηγήθηκαν στο θάλαμο αερίων... Θα έμπαινε μέσα μαζί της – κι όταν θα έκλειναν οι πόρτες, θα έπαιζε τη μουσική... Αλλά λίγο πρωτότερα, έξω από το θάλαμο... *(Κομπιάζει.)* Εκεί έγινε το μοιραίο... *(Ξερά.)* Αυτό που άλλαξες στην ιστορία που μου διηγήθηκες...

Δ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Δεν σου διηγήθηκα καμιά ιστορία...

(Όση ώρα ο Ω μιλάει, ακούγεται η ταραγμένη ανάσα της Δ.)

Ω: Όταν γδύθηκε, τον κατάλαβαν που ήταν αγόρι... Δεν γινόταν να μην τον καταλάβουν... Φώναξαν τους στρατιώτες, τον έσυραν έξω και τον πυροβόλησαν... Η φουσαρμόνικα κύλησε μέσα στο αίμα... Βουβή... Η κοπέλα πρόσεξε μόνο μια αναστάτωση στο βάθος... Μετά μπήκανε στους θαλάμους για να κάνουν μπάνιο... *(Σταματάει.)* Κι έπειτα, από το φωταγωγό άνοιξαν το Zyklon B...

Δ: *(Με ραγισμένη φωνή.)* Η ιστορία αυτή δεν συνέβη ποτέ...

Ω: Συνέβη... Την είδαμε ο ένας στα μάτια του άλλου...

Δ: Δεν κοιταχτήκαμε ποτέ... Είμαστε εγκλωβισμένοι στις κάψουλες μας...

Ω: *(Την κόβει. Με μεγάλη ένταση.)* Βλεπόμαστε συνεχώς... Ο ένας μέσα στα μάτια του άλλου... Έτσι αγαπηθήκαμε...

(Μικρή παύση. Ακούγονται μόνο οι ανάσες τους.)

Δ: Εγώ δεν μπορώ να σε αγαπήσω... Δεν μπορώ να αγαπήσω έναν φονιά εξακοσίων ανθρώπων...

Ω: Δεν είμαι φονιάς κανενός... Πριν κάναμε σενάρια... Λέγαμε λόγια του αέρα...

Δ: Αποφάσισες να σκοτώσεις εξακόσιους εξήντα έξι ανθρώπους για να διδάξεις στην ανθρωπότητα τον όλεθρο της πίστης...

Ω: Μπορούμε να αγαπηθούμε πέρα από αυτό...

Δ: Για να γίνεις ένα παράδειγμα προς αποφυγή...

Ω: Σε παρακαλώ, σταμάτα το αυτό... Σε παρακαλώ –

Δ: *(Τον κόβει. Με ένταση.)* Πέρασες μέσα στο παιχνίδι το αέριο... Και τώρα έχεις στο χέρι σου το τηλεκοντρόλ...

(Μικρή παύση.)

Ω: *(Αλλάζοντας τόνο.)* Δεν θα το κάνω... Το μετάνιωσα... Σε αγάπησα... Το είπες και πριν... Σε αγάπησα και δεν θα το κάνω...

Δ: *(Σαν να μονολογεί.)* Με αγάπησες... Αγάπησες την απελπισία μου...

Ω: Ναι, σε αγάπησα...

Δ: Αγάπησες και τις ρυτίδες μου...

Ω: Ναι, αγάπησα και τις ρυτίδες σου...

Δ: Και τι θα γίνει τώρα;

Ω: Το παιχνίδι θα τελειώσει και θα φύγουμε μαζί... Έχουμε όλη τη ζωή μπροστά μας...

Δ: Θα ζήσουμε μαζί;

Ω: Αν το θέλεις, ναι, θα ζήσουμε μαζί...

Δ: *(Με μουρμουριστή φωνή.)* Δεν θα ζήσουμε... Έχεις πατήσει ήδη το κουμπί...

Ω: Δεν έχω πατήσει τίποτε...

Δ: Έχεις πατήσει το κουμπί του τηλεκοντρόλ...

Ω: *(Με μεγάλη ένταση, σχεδόν φωνάζει.)* Δεν υπάρχει τηλεκοντρόλ...

Δ: Πριν το έκανες... Λίγο πριν μου εξομολογηθείς την αγάπη σου... Ένωσες να χάνεις τον κόσμο που είχες δημιουργήσει και πάτησες έντρομος το κουμπί, για να μην ματαιώσεις το σχέδιο...

Ω: *(Φωνάζει.)* ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

Δ: *(Φωνάζει πιο δυνατά από αυτόν.)* ΤΟ ΠΑΤΗΣΕΣ... ΦΟΒΗΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΗΣΕΣ... ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΟ ΑΕΡΙΟ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ ΜΑΣ... ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ...

Ω: *(Ξεψυχισμένα, σε τόνο παραίτησης.)* Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο...

Δ: *(Σαν να μιλάει στον εαυτό της, σαν να συνειδητοποιεί αυτό που λέει.)* Ήταν το πεπρωμένο μας αυτό... Να αγαπηθούμε ενώ πεθαίνουμε... Ήταν το πεπρωμένο μας...

Ω: *(Σαν να καταρρέει.)* Δεν υπάρχει κανένα πεπρωμένο...

Δ: *(Μιλάει με δυσκολία.)* Και τώρα πρέπει να ακουστεί η μουσική... Σε παρακαλώ, παίξε τη μουσική... Να γίνει αυτό που δεν έγινε στην παλιά ιστορία...

Ω: *(Καταρρέοντας.)* Δεν υπάρχει...

Δ: Πάιξε τη φουσαρμόνικιά σου... Τώρα, όσο προλαβαίνεις... Να πεθάνουμε μέσα στη μουσική... Μέσα στη δύναμη του πεπρωμένου...

(Παύση.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, ξανακούγεται η φουσαρμόνικα να παίζει το βασικό θέμα της Δύναμης του πεπρωμένου. Το παίξιμο είναι αργό και χαμηλόφωνο. Σαν να μην έχει πια αέρα στα πνευμόνια του αυτός που παίζει.

Μετά από μισό λεπτό η μουσική της φουσαρμόνικας σβήνει εντελώς. Σιωπή.)

(Μονομιιάς ανάβουν φώτα. Φωτίζεται ο χώρος γύρω από τις δύο κάψουλες. Βλέπουμε τα πρόσωπα της Δ και του Ω.

Κατά μία σκηνοθετική επιλογή, μπορούμε να βλέπουμε μόνο το πρόσωπο της Δ – και ο Ω να μην φαίνεται πουθενά.

Αυτή η επιλογή μπορεί να υπηρετηθεί και στη συνέχεια, όταν ο Ω σηκώνεται και περπατάει γύρω από τη Δ: μπορούμε να τον βλέπουμε, μπορούμε και όχι.)

Ω: (Με ζωηρή φωνή.) Είναι η ώρα να ανάψουνε τα φώτα...

Δ: (Σαν να επανήλθε απότομα από διαδικασία ύπνωσης.) Τα φώτα; Ποιος άναψε τα φώτα;

Ω: Εγώ τα άναψα... Έχω τη δικαιοδοσία να το κάνω... Αν υπάρξει κάποιο πρόβλημα, μπορώ να ανάψω τα φώτα και να αποκαλύψω στον παίκτη το ρεαλιστικό πεδίο...

Δ: (Πολύ ταραγμένη.) Ποιο πεδίο; Τι συμβαίνει; Ποιος είσαι εσύ;

Ω: (Πολύ καθησυχαστικός, με τόνο επαγγελματικά οικείο.) Ηρέμησε... Θα σου τα πω όλα... Είναι όλα υπό έλεγχο... Όλα είναι εντός του παιχνιδιού...

Δ: (Πολύ επιθετικά, σχεδόν με μίσος.) Ποιος είσαι;

Ω: Είμαι αυτό που φαντάστηκες από την αρχή... Είμαι μέρος του παιχνιδιού – ένας από τους υπαλλήλους του Zyklon... Ένας από τους τριακόσιους ειδικούς υπαλλήλους που βρίσκονται μέσα στο παιχνίδι...

Δ: (Ξεσπάει, πολύ θυμωμένη.) Είσαι ένα αρχίδι... Ένα γαμημένο αρχίδι...

Ω: Ο θυμός σου είναι απολύτως κατανοητός... Κι εγώ στη θέση σου θα θύμωνα... Αισθάνεσαι εξαπατημένη... Αλλά τώρα θα σου εξηγήσω τα πάντα – πιστεφέ με, δεν θα σου αφήσω καμία απορία...

(Σηκώνεται. Βγαίνει από την κάψουλά του.)

Ω: Και πρώτα απ' όλα μπορείς να με δεις κατά πρόσωπο... *(Πλησιάζει προς την κάψουλα της Δ.)* Μπορείς επιτέλους να δεις αυτόν που σου μιλάει...

Δ: *(Βάζει το πρόσωπό της στα χέρια της. Με μεγάλη ταραχή.)* Μην τυχόν και με πλησιάσεις...

Ω: Είναι σημαντικό να κοιταχτούμε κατά πρόσωπο... Σηματοδοτεί την αρχή μιας σχέσης εμπιστοσύνης...

Δ: *(Ουρλιάζει, σε έξαλλη κατάσταση.)* ΜΗΝ ΤΥΧΟΝ ΚΑΙ ΜΕ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙΣ, ΑΡΧΙΔΙ...

Ω: *(Τραβιέται προς τα πίσω. Με πολύ υποχωρητικό τόνο.)* Ούτε συζήτηση – ό,τι πεις... Το μόνο που θέλησα ήταν να σε κάνω να αισθανθείς πιο οικεία... *(Γυρίζει προς τη θέση του.)* Όποτε με χρειαστείς, είμαι στη διάθεσή σου... Και φυσικά, αν θέλεις, μπορώ να βγάλω το βραχίονα ασφαλείας...

Δ: *(Χαμηλόφωνα. Με κοφτό παγερό ύφος.)* Πες μου ποιος είσαι...

Ω: Σ' το είπα και πριν... Είμαι υπάλληλος του Zyklon... Εκπαιδευμένος υπάλληλος του παιχνιδιού... Γι' αυτό και υπάρχουν δίδυμες κάψουλες... Για κάθε παίκτη υπάρχει ένας υπάλληλος εντεταλμένος να τον προσέχει... Τριακόσιοι τριάντα τρεις παίχτες και τριακόσιοι τριάντα τρεις υπάλληλοι... Γι' αυτό και δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τα παιδιά σου... Δίπλα στην κάψουλα του καθενός τους βρίσκεται ειδικός υπάλληλος, για να τους φροντίσει σε ό,τι χρειαστεί...

Δ: Τι συμβαίνει; Τι σκατά είναι όλο αυτό;

Ω: Προφανώς εννοείς «τι είναι το Zyklon;» – σωστά; Το Zyklon, λοιπόν, είναι ένα παιχνίδι με την ανθρωπότητα... Ναι, έτσι όπως το ακούς: ένα παιχνίδι με την ανθρωπότητα...

Δ: *(Πολύ εκνευρισμένη.)* Τι δουλειά έχει η ανθρωπότητα με αυτές τις μαλακίες;

Ω: Το Zyklon είναι μια μεγαλειώδης φάρσα προς ολόκληρο τον κόσμο... Ένα αντανάκλαστικό τεστ – ή και κάτι ακόμη περισσότερο...

Δ: Πες μου τι γίνεται εδώ πέρα...

Ω: Όταν αρχίσαμε να μιλάμε, σου είχα πει πως το κάθε παιχνίδι έχει ένα «στοίχημα» και έναν «θάνατο» – μια αποστολή και έναν επαπειλούμενο κίνδυνο, μια προσομοίωση θανάτου... Δεν σου είπα, ωστόσο, πως πριν από αυτά τα δύο υπάρχει το πιο βασικό συστατικό του παιχνιδιού: οι παίκτες... Αυτοί αναλαμβάνουν το στοίχημα, αυτοί κινδυνεύουν από την προσομοίωση του θανάτου... Δεν υπάρχει παιχνίδι δίχως παίκτες... (Μικρή παύση.) Και στην προεμιέρα του Zyklon οι παίκτες δεν είναι οι εξακόσιοι εξήντα έξι άνθρωποι που μπήκανε στις κάψουλες... Οι παίκτες είναι όλη η ανθρωπότητα...

Δ: (Πάντοτε εκνευρισμένη.) Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω...

Ω: Πέντε λεπτά από την έναρξη του παιχνιδιού κυκλοφόρησε η φήμη πως θανατηφόρο αέριο ελευθερώθηκε μέσα στους χώρους του Zyklon... Κυκλοφόρησε έντεχνα, απρόσωπα, πολυεπίπεδα – όπως συμβαίνει με τις καλές φήμες... Η είδηση διαδόθηκε σαν αστραπή... Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας περισσότερα από τέσσερις χιλιάδες τηλεοπτικά και ηλεκτρονικά δίκτυα από κάθε γωνιά της Γης συνδέθηκαν ζωντανά με τις πύλες του Zyklon... Τη μιάμιση ώρα που εμείς μιλάμε, ολόκληρη η ανθρωπότητα παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα...

Δ: Κι εσύ πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

Ω: Στην εκπαίδευση μάς εξηγήσανε αναλυτικά το σχέδιο... Μας παρουσίασαν μελέτες από εταιρείες μέτρησης κοινωνικών αντανάκλαστικών, με μηδενική πιθανότητα απόκλισης... Ό,τι σου λέω είναι απολύτως βέβαιο πως συμβαίνει... Ήδη στην περιοχή έχουν φτάσει οι αρμόδιοι υπουργοί, οι διαπραγματευτές, οι ειδικές μονάδες του στρατού, χιλιάδες περίεργοι... Μόλις συμπληρώθηκε μία ώρα, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ έκανε ένα πρώτο διάγγελμα – και τώρα ακολουθούν οι αρχηγοί των άλλων κρατών... Μέσα σε δύο ώρες υπολογίζεται πως περίπου τέσσερα δισεκατομμύρια άνθρωποι θα δούνε στην τηλεόραση για το Zyklon... Αναμφίβολα πρόκειται για το μεγαλύτερο επικοινωνιακό τρικ της ανθρωπίνης ιστορίας...

Δ: Και πού αποσκοπεί όλο αυτό;

Ω: Κάτι που το βλέπουν ταυτόχρονα τέσσερα δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν χρειάζεται να αποσκοπεί πουθενά... Είναι από μόνο του το πρωτεύον γεγονός... Σαν την απόβαση στη Σελήνη το 1969 – ή την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους... Και τώρα αυτό θα γίνει με μια δίωρη φάρσα – χωρίς να ανοίξει ούτε ρουθούνι... Ήδη μπορείς να φανταστείς τους τίτλους, τις εικόνες, τα μπάνερ: «ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ ΣΟΚ»,

«ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ», «Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΚΡΑΤΑΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ»... Ἡ ἀκόμη και το «Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΑΟΥΣΒΙΤΣ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΞΑΝΑ»... Και πάνω στις δύο ώρες οι πόρτες θα ανοίξουν και, σε ζωντανή σύνδεση με όλο τον κόσμο, οι παίκτες θα βγούνε αμήχανοι μεν, μα ευδιάθετοι και γελαστοί...

Δ: Είστε διεστραμμένοι... Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που θα φοβηθούν και θα τρομάξουν...

Ω: Σε αυτό έχεις δίκιο... Υπήρξε ειδική έκθεση προβλέψεων... Θα υπάρξουν γύρω στα τρεις χιλιάδες εμφράγματα που θα προκληθούν από την ένταση του γεγονότος, κοντά στις χίλιες απόπειρες αυτοκτονίας, και πάνω από εκατό βομβιστικές επιθέσεις...

Δ: Και καμαρώνεις για αυτό, αρχίδι;

Ω: Όχι, δεν καμαρώνω... Αλλά και σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα έχουμε εμφράγματα... Δεν είδα να καταργήσουμε το ποδόσφαιρο... Δεν φταίει η Εταιρεία για τα προβλήματα υγείας ή τα ψυχολογικά αδιέξοδα των ανθρώπων... Κι επιπλέον, νομικά καλυπτόμαστε: κανείς δεν τους υποχρέωσε να ανοίξουν τις οθόνες τους και να μας δούνε...

Δ: (Φωνάζει έξαλλη.) Είστε αρχίδια... Σιχάματα...

Ω: (Την κόβει. Μιλάει με θέρμη.) Προσφέρουμε ένα απίστευτο παιχνίδι στην ανθρωπότητα... Το πιο μεγάλης κλίμακα παιχνίδι που έγινε ποτέ... Το βίντεο που θα καταγράφει τη στιγμή της αποκάλυψης της φάρσας θα ξεπεράσει τα δέκα δισεκατομμύρια χτυπήματα στο ίντερνετ...

Δ: Κι εσύ τι ρόλο έχεις; Γιατί χρειάστηκε να εκπαιδευτείτε τριακόσιοι μαλάκες – και να σας φυτέψουν δίπλα μας σε δίδυμες κάψουλες;

Ω: Για να φροντίσουμε κάθε ενδεχόμενη παρεκτροπή σας στα εκατόν είκοσι λεπτά που θα κρατήσει όλο αυτό... Για να σας προστατεύσουμε από κάθε ενδεχόμενο... Και να προστατευτούμε κι εμείς βέβαια...

Δ: Ποιο ενδεχόμενο;

Ω: Κάθε ενδεχόμενο... Μια κρίση πανικού, ένα έμφραγμα, ένα εγκεφαλικό, μια απόπειρα αυτοκτονίας... Θα είμαστε κοντά σας και θα είμαστε οι ρυθμιστές σας... Οι φύλακες-άγγελοί σας, αν το προτιμάς... Η αποστολή μας είναι μην υπάρξει ο παραμικρός κίνδυνος για τους

συμμετέχοντες... Και η βιντεοσκοπήση των διαλόγων μας θα το επιβεβαιώνει αυτό...

Δ: (Κοιτάζοντας γύρω της. Με θυμό.) Το γράφετε σε βίντεο όλο αυτό, γαμημένοι;

Ω: Φυσικά και το γράφουμε... Και περιλαμβανόταν και στους όρους της αίτησης που υπογράψατε για να κληρωθείτε... Είναι μια ασφαλιστική δικλείδα για την Εταιρεία...

Δ: Τι σκατά ασφαλιστική δικλείδα;

Ω: Να υπάρχει απόδειξη πως οι ειδικοί υπάλληλοι είχανε άμεσο έλεγχο της κατάστασης, πως οι παίκτες δεν κινδύνευσαν πραγματικά από τίποτε... Εκπαιδευόμασταν για τρεις μήνες με υπερεντατικό πρόγραμμα, για να υπάρχει αυτή η απόδειξη...

Δ: Γιατί να ρίξουν τόσα λεφτά στην εκπαίδευση τριακοσίων ανθρώπων;

Ω: Γιατί θεώρησαν το ρόλο μας ζωτικό... Ιδίως για όσα ακολουθήσουν την προεμίρα του παιχνιδιού... Για να μπορεί η Εταιρεία να ισχυριστεί πως έλαβε κάθε είδους μέριμνα για τους παίκτες... Και συνακόλουθα να είναι λογικό το ποσό που θα σας επιδικάσει το δικαστήριο...

Δ: Ποιο δικαστήριο;

Ω: Το δικαστήριο που θα επιδικάσει τις αγωγές αποζημίωσης που θα κάνετε... Οι νομικοί σύμβουλοι αποφάνθηκαν πως θα γίνουν δεκτές – αλλά το ποσό της αποζημίωσης θα είναι λογικό, καθώς θα αναγνωριστεί η πρόνοια που έλαβε η Εταιρεία... Και η μαγνητοσκοπήση θα βοηθήσει σε αυτό...

Δ: Πού το ξέρετε πως θα υπάρξουν αγωγές; Μπορεί κάποιος να μην θέλει τα κωλολεφτά σας...

Ω: Πάντοτε υπάρχουν αγωγές... Στο τέλος όλοι θέλουνε τα κωλολεφτά... Είναι μελετημένο κι αυτό... Επιπλέον, για την περίπτωση σου προβλέπεται αποζημίωση και για τον εαυτό σου και για τα ανήλικα παιδιά σου – και το συνολικό ποσό θα είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον...

Δ: Τα ξέρεις όλα, μαλακισμένε, έτσι; Έχεις μια απάντηση έτοιμη για όλα...

Ω: Έχω εκπαιδευτεί για να έχω απαντήσεις...

(Μικρή παύση.)

Δ: Και η φουσαρμόνικα; (Με ειρωνεία.) Δεν σου την έμαθε ο πατέρας σου;

Ω: Μας τη μάθανε στην εκπαίδευση... Πρωτότερα δεν είχα πιάσει στα χέρια μου φουσαρμόνικα... Μας μάθανε και τρία κομμάτια... Ένα νανούρισμα του Σοπέν, ένα εμβατήριο του Σούμπερτ και το κομμάτι του Βέρντι... Κατά την κρίση μας θα παίζαμε ένα από τα τρία στον παίκτη μου θα μας τύχαινε... Βοηθάει πολύ ένα μουσικό διάλειμμα στη συνθήκη του εγκλεισμού... Και επιπλέον θα μπορούσε να φέρει παίκτη και υπάλληλο πιο κοντά...

Δ: Και γιατί διάλεξες τον Βέρντι για μένα;

Ω: Τι ερώτηση... Γιατί δεν σου ταιριαζε ούτε νανούρισμα ούτε εμβατήριο... Γιατί ήσουν γυναίκα – και στις γυναίκες ταιριάζουν οι ρομαντικές ιστορίες... Και γιατί... (Σταματάει.)

Δ: Γιατί τι;

Ω: (Σαν να χαμηλώνει η φωνή του.) Γιατί ένιωσα πως ήσουν πλασμένη για αυτό... Για να το ακούσεις...

Δ: *(Χαμηλόφωνα και κοφτά.)* Και γιατί μου τα είπες όλα αυτά;

Ω: *(Αμήχανα.)* Ποια αυτά;

Δ: Όλα αυτά για το Zyklon... Για τη «μεγαλειώδη φάρσα στην ανθρωπότητα»... Γιατί μου τα είπες; Δεν είχες εντολή να τα αποκαλύψεις...

Ω: Είχα ωστόσο τη δικαιοδοσία να το κάνω... Σε έκτακτες περιπτώσεις έπρεπε να κάνω το οτιδήποτε θα προστάτευε τα συμφέροντα της εταιρείας...

Δ: Ποια ήταν η έκτακτη περίπτωση;

Ω: *(Με ελαφριά αμηχανία.)* Έκρινα πως έπρεπε να το κάνω...

Δ: *(Ξεσπάει φωνάζοντας.)* Σε ρώτησα ποια ήταν η έκτακτη περίπτωση...

Ω: Φοβήθηκα ότι θα έκανες κάποιο κακό στον εαυτό σου...

Δ: Πως θα αυτοκτονούσα... Αυτό φοβήθηκες, έτσι δεν είναι; Πως θα κρατούσα την ανάσα μου και θα αυτοκτονούσα...

Ω: Ναι, αυτό φοβήθηκα...

Δ: *(Με ουδέτερη φωνή, χαμηλόφωνα.)* Δεν είναι δυνατόν να πεθάνει κανείς κρατώντας την ανάσα του... Η φύση του ανθρώπου είναι τέτοια, που τον εξαναγκάζει να πάρει ανάσα...

Ω: Είχες υποβληθεί πολύ... Το σιοτάδι, οι κουβέντες που κάναμε, οι ιστορίες που είπαμε – όλα αυτά είχαν δημιουργήσει μια ένταση που έφευγε από τον έλεγχο...

Δ: Και τότε αποφάσισες να τα ξεράσεις όλα...

Ω: Εκπαιδεύτηκα για αυτό... Η άμεση αποκάλυψη της ρεαλιστικής συνθήκης είναι βασικό όπλο για να διακόψει κανείς την ψυχωσική υποβολή... Ας πούμε, κάποιος αποφασίζει να αυτοκτονήσει την ώρα του

δειλινού... Είναι χαμένος χρόνος να του μιλήσεις για τη χαρά της ζωής ή για οτιδήποτε ανάλογο... Απλώς του αποκαλύπτεις πως είναι μεσάνυχτα, πως δεν υπάρχει δειλινό... Σπας την ακολουθία που έχει φτιάξει...

Δ: Και πιάνει αυτό;

Ω: Ναι, πιάνει...

Δ: Πάντοτε;

Ω: Πάντοτε... Υπάρχουν μελέτες που το αποδεικνύουν...

Δ: Ξέρεις κάτι; Αυτοσχεδιάζεις... Για την ακρίβεια λες ό,τι να 'ναι... Δεν είσαι υπάλληλος... Και όλο αυτό με την Εταιρεία και τη «μεγαλειώδη φάρσα προς την ανθρωπότητα» είναι μια δικιά σου επινόηση... Είσαι ένας παίκτης όπως εγώ και επινοείς μια απιθανότητα επειδή φοβήθηκες πως θα αυτοκτονήσω...

Ω: Όχι, δεν είναι επινόηση... Είναι η αλήθεια... Είμαι υπάλληλος του παιχνιδιού... *(Πλησιάζει προς το μέρος της. Κάνει να την αγγίξει. Εκείνη, προτού τον δει, βάζει τα χέρια της μπροστά στο πρόσωπό της.)* Μπορείς να με δεις... Να βγάλεις το βραχιόνα ασφαλείας... Μπορείς να με αγγίξεις...

Δ: *(Ουρλιάζει.)* ΤΡΑΒΗΞΟΥ ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ...

Ω: *(Τραβιέται τρομαγμένος.)* Μπορώ να σου δώσω αποδείξεις...

Δ: Δεν υπάρχουν αποδείξεις... Βρήκες έναν τρόπο να βγάλεις το βραχιόνα ασφαλείας και επινοείς μια ακόμη σαχλαμάρα...

Ω: Είμαι υπάλληλος –

Δ: Δεν είσαι τίποτε...

Ω: *(Απαγγέλλει τα λόγια που ακούστηκαν από τα μεγάφωνα στην αρχή της σκηνής 1.)* «Βρίσκεσαι στο Zyklon... Ήρθες εδώ με τη δική σου θέληση... Αν μετά τον χαρακτηριστικό ήχο φωνάζεις καθαρά τη λέξη «Σάμσα», η πόρτα σου θα ανοίξει και το παιχνίδι για σένα θα ματαιωθεί... Αφού περάσουν δέκα δευτερόλεπτα από τον χαρακτηριστικό ήχο, το παιχνίδι θα ξεκινήσει δίχως δυνατότητα επιστροφής...»

Δ: Σιγά τα λάχανα... Αποστήθισες τα λόγια που ακούστηκαν στην αρχή...

Ω: Εγώ έλεγα τα λόγια...

Δ: *(Ειρωνικά.)* Δεν θυμάμαι τη φωνή σου...

Ω: *(Πιάνει το μικρόφωνο. Τώρα η φωνή του ακούγεται αλλοιωμένη όπως στα μεγάφωνα.)* «Είσαι στο Zyklon... Όσα ακολουθήσουν ήταν επιθυμία σου... Απόφυγε τον εκνευρισμό και τις επιπόλαιες κρίσεις... Επίσης προσπάθησε να ελέγξεις το φόβο σου... Ο φόβος είναι περιττός... Ό,τι κι αν νομίσεις πως σου συμβαίνει, να θυμάσαι πως το παιχνίδι είναι απολύτως ασφαλές και πως αποσκοπεί στην προσωπική σου ευτυχία...»

Ω: *(Πάντοτε μιλώντας από το μικρόφωνό του με αλλοιωμένη φωνή.)* Με πιστεύεις τώρα;

Δ: *(Χαμηλόφωνα, με συσπειρωμένη οργή.)* Κλείσε το φως...

Ω: *(Συνεχίζει με την αλλοιωμένη φωνή.)* Είναι σημαντικό να με πιστέψεις...

Δ: Κλείσε το φως...

Ω: *(Με την κανονική φωνή του.)* Ίσως να έχει σημασία να κοιταχτούμε...

Δ: *(Κοφτά και χαμηλόφωνα, έτοιμη να ξεσπάσει.)* Κλείσε το γαμημένο φως...

Ω: *(Γυρίζει στην κάφουλά του, σαν σαλιγκάρι που μαζεύεται στο καβούκι του. Κατεβάζει το βραχίονα ασφαλείας.)* Νομίζω πως δεν πρέπει να το κάνω...

Δ: *(Ουρλιάζει ανεξέλεγκτα.)* ΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΦΩΣ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... ΟΦΕΙΛΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΟΥ ΛΕΩ... ΣΕ ΤΡΑΒΑΝΕ ΒΙΝΤΕΟ... *(Σταματάει για μια στιγμή, κατόπιν με τόνο πιο ελεγχόμενο.)* Οφείλεις να είσαι ευγενικός μαζί μου...

Ω: Μα ναι, φυσικά, ό,τι πεις... *(Με ένα τηλεκοντρόλ κλείνει το φως. Απλώνεται σκοτάδι.)* Ό,τι πεις...

(Μικρή σιωπή.)

Δ: (Με εντελώς διαφορετικό ύφος από πριν και μεγάλο αυτοέλεγχο στη φωνή της.) Πάντως, αν θέλεις τη γνώμη μου, πιάστηκες κορόιδο... Δεν υπήρχε κίνδυνος... Δεν θα μπορούσα να αυτοκτονήσω όπως οι Καϊνέρτζι... Αυτά είναι παραμύθια για ρομαντικούς εφήβους... Στην πραγματική ζωή, κανείς δεν πέθανε κρατώντας την ανάσα του...

Ω: (Με απόκοσμη φωνή.) Πιθανώς να υπερέβαλα... Θα κριθώ από την Επιτροπή Ελέγχου της Εταιρείας... Θα μελετήσουν το βίντεο και θα με αξιολογήσουν...

Δ: Ναι, βέβαια... Θα το μελετήσουν...

Ω: Έκανα αυτό που πίστευα πως ήταν το σωστό...

Δ: (Ειρωνικά.) Το σωστό;

Ω: Νομίζω πως ήταν το σωστό...

Δ: Και δεν ντρέπεσαι που είπες τόσα ψέματα;

Ω: Ήταν η δουλειά μου... Είμαι ένας υπάλληλος που έπρεπε να μιλάω... Σαν ένας ηθοποιός που παίζει το ρόλο του...

Δ: (Με ένταση που σταδιακά μεγαλώνει.) Μίλησες για το αέριο Zyklon B... Για τον αγώνα των εγκλειστών για μια τελευταία ανάσα αέρα... (Με μεγάλη ένταση.) Για τις πυραμίδες με τα πτώματα όταν άνοιγαν οι πόρτες των θαλάμων...

Ω: Έπρεπε να σου μιλάω... Να γνωρίζω σε τι κατάσταση βρισκεσαι...

Δ: Αυτοί όμως είχαν πεθάνει... Έμπλεξες τους δολοφονημένους Εβραίους στα ψέματά σου...

Ω: Όλοι οι άνθρωποι το κάνουμε αυτό... Μπλέκουμε τους νεκρούς του παρελθόντος με τη ζωή μας... Είναι –

Δ: (Τον κόβει, φωνάζει έξαλλη.) Σ κ ά σ ε ... Β ο ύ λ ω σ ' τ ο ...

Ω: (Συνεχίζει απολογητικά.) Είναι μια πολιτισμική διαστροφή... Αλλά έτσι γίνεται...

Δ: (Με ραγισμένη φωνή.) Μίλησες για τον πατέρα μου... (Κομπιάζει.) Μίλησες για μένα... Είπες πως με φαντάστηκες – πως φαντάστηκες τη μορφή μου...

Ω: Ναι, σε φαντάστηκα...

Δ: Μίλησες για τις ρυτίδες μου... Κι έλεγες ψέματα...

Ω: (Ξεσπάει, με μεγάλη ένταση.) Δεν έλεγα ψέματα... Σε φαντάστηκα, στ' αλήθεια...

Δ: (Πάντοτε με ραγισμένη φωνή.) Δεν ξέρεις τι θα πει αλήθεια...

Ω: (Σαν να μονολογεί.) Σε φαντάστηκα ολόκληρη μέχρι το τέλος... Φαντάστηκα τις ρυτίδες σου, φαντάστηκα το γέλιο σου, τις συσπάσεις του προσώπου σου...

Δ: (Ουρλιάζει κλαίγοντας.) ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ...

Ω: Δεν ήμουν υποχρεωμένος να σε φανταστώ... Το έκανα επειδή το ήθελα... Επειδή μου άρεζε πολύ να το κάνω...

(Η Δ κλαίει με λυγμούς.)

Ω: (Εξακολουθεί να μιλάει σαν να μονολογεί. Με κλιμακούμενη ταραχή.) Φαντάστηκα το καθετί δικό σου... Τα μάτια σου... Ένα σημάδι στο ασπράδι των ματιών... Ναι, ένα σημάδι... Αν το σκεφτείς, όλοι οι άνθρωποι έχουμε ένα σημάδι στο ασπράδι των ματιών... Λένε πως είναι ένα αγγείο που έσπασε όταν ήμασταν παιδιά...

(Μικρή παύση. Ακούμε την ανάσα του.)

Ω: Κι ακόμη φαντάστηκα πώς είσαι όταν κοιμάσαι... Την ανάσα σου – την ανάσα του ύπνου σου... Τη μυρωδιά σου... Τα χείλη σου... Για την ακρίβεια, το πώς σκάζουν τα χείλη σου...

Δ: Είσαι ένας αντικατοπτρισμός... Ένας ίσκιος... Θα τελειώσει το παιχνίδι και θα χαθείς...

Ω: (Πολύ ταραγμένος.) Φαντάστηκα πώς θα είναι το μαξιλάρι σου όταν σηκώνεσαι το πρωί... Τη ζεστασιά από το μαξιλάρι σου...

Δ: Είσαι ένα τίποτε... Κάποιος που δεν υπάρχει...

Ω: Σε φαντάστηκα να κλαις για μένα ενώ πεθαίνω... Είδα τα δάκρυά σου... Και μέσα στα δάκρυά σου... *(Κομπιάζει. Όταν ξαναρχίζει, η φωνή του είναι ραγισμένη.)* ... Μέσα στα δάκρυά σου μπόρεσα να φανταστώ τον εαυτό μου...

(Ο Ω ξεσπάει σε λυγμούς.)

(Το κλάμα του Ω σιγά-σιγά γίνεται όλο και πιο μουγκό, ώσπου κοπάζει.)

Η Δ ανάβει το κερί της. Το στερεώνει μπροστά της. Φωτίζεται το πρόσωπό της.)

Δ: Έλα, ηρέμησε...

Ω: Σου ζητώ συγγνώμη...

Δ: Για ποιο λόγο;

Ω: Για το ξέσπασμα... Δεν είμαι εδώ για να σε ταράζω... Επιπλέον δεν είναι και τόσο ευγενικό...

Δ: Δεν πειράζει... Η ευγένειά σου είναι αδιαμφισβήτητη...

Ω: Σε ευχαριστώ... *(Μικρή σιωπή.)* Ξέρεις τι σκέφτομαι; Είμαι πολύ τυχερός που ήσουν στην κάψουλα της ευθύνης μου...

Δ: *(Επαναλαμβάνει σαν να μονολογεί.)* Στην κάψουλα της ευθύνης σου...

Ω: Στην κάψουλα που είχα χρεωθεί... Καταλαβαίνεις...

Δ: Ναι, βέβαια...

Ω: Το πιο πιθανό ήταν να μου τύχει ένα παιδί... Ένας έφηβος που θα διψούσε για δράση και θα βαριόταν... Θα μιλούσα μαζί του για βιντεοπαιχνίδια, για το Xbox, για τέτοια... Δεν θα ήξερα τι να του παίξω στη φουσαρμόνικα...

Δ: Ναι, ίσως και να ήσουν τυχερός που έτυχες σε μένα...

Ω: Σίγουρα ήμουν...

Δ: Και τώρα;

Ω: *(Με απορία.)* Τώρα;

Δ: Τι θα γίνει τώρα;

Ω: Σε δέκα λεπτά το παιχνίδι θα τελειώσει... Αυτό θα γίνει...

Δ: Και μετά;

Ω: Μετά θα χαθούμε στην αληθινή ζωή...

Δ: (Σαν να ονειροπολεί.) Αληθινή ζωή... Στ' αλήθεια, πολύ ωραίο αυτό...

Ω: Θα πάρεις τα παιδιά σου και θα γυρίσετε σπίτι... Τις πρώτες μέρες θα σπάσουν τα τηλέφωνα... Συγγενείς, φίλοι και, φυσικά, δημοσιογράφοι... Τα παιδιά θα είναι οι ήρωες του σχολείου... Μα σιγά-σιγά η καθημερινότητά σας θα ισορροπήσει...

Δ: Κι εσύ τι θα κάνεις; Θα γυρίσεις στο φαρμακείο σου;

Ω: Δεν υπάρχει φαρμακείο... Για μένα θα φροντίσει η εταιρεία...

Δ: (Σαν να μην τον άκουσε.) Θα παραγγέλνεις φάρμακα και θα μιλάς στις διαδικτυακές συζητήσεις για τα παιχνίδια...

Ω: Σε παρακαλώ, άκουσέ με... Δεν υπάρχει φαρμακείο...

Δ: Και το βράδυ θα παίζεις τη φουσαρμόνικα που σου χάρισε ο πατέρας σου...

Ω: (Με ένταση.) Δεν υπάρχει τίποτε από όλα αυτά...

Δ: (Σαν να μην τον ακούει.) Και η αγάπη μας; Τι θα γίνει η αγάπη μας;

Ω: (Χαμηλόφωνα.) Μπορείς να πιστέψεις σε αυτό;

Δ: Εσύ δεν πιστεύεις;

Ω: Δεν ξέρω αν έχω δικαίωμα... Σου είπα τόσα ψέματα...

Δ: (Με κλιμακούμενο θυμό.) Πάλι φοβάσαι... Πάλι φοβάσαι να πεις πως με αγαπάς... Πάλι φοβάσαι...

Ω: (Μιλάει με έναν παράξενο τόνο, σαν να συμβαίνει κάτι μέσα του.) Όχι, δεν φοβάμαι... Δεν φοβάμαι...

Δ: (Έξαλλη από θυμό.) Πάλι φοβάσαι να πεις την αλήθεια, παρασιτάκι...

Ω: (Πάνω στα λόγια της.) Δεν φοβάμαι...

(Σιωπούν και οι δύο για μια στιγμή..)

Ω: (Μιλάει αργά και καθαρά.) Όχι, δεν φοβάμαι, αγάπη μου... Δεν θα φοβηθώ ποτέ ξανά...

Δ: Δεν σε πιστεύω...

Ω: Θα σου το αποδείξω...

Δ: Πώς;

Ω: Θα πάρουμε το πεπρωμένο στα χέρια μας... Το παιχνίδι θα τελειώσει κι εμείς θα δώσουμε ραντεβού στην Έξοδο 27... Θα το θυμάσαι – Έξοδος 27... Θα σε περιμένω εκεί... Θα κρατάω τη φουσαρμόνικα...

Δ: Με τι σκοπό;

Ω: (Με οραματικό τόνο.) Θα ζήσουμε μαζί... Θα αγαπήσω τα παιδιά σου σαν δικά μου... Θα γίνουμε οικογένεια... Θα είμαι ο πατέρας τους, ο άντρας σου... Θα ζούμε μαζί... Τα βράδια θα σε βλέπω να κοιμάσαι... Το πρωί, όταν σηκώνεσαι, θα ακουμπάω το μάγουλό μου στο ζεστό μαξιλάρι σου... Και κάθε απόγευμα θα ακούμε μουσική...

Δ: (Σαν να ονειρεύεται.) Μουσική; Μου αρέσει η μουσική...

Ω: Θα ακούμε τη Δύναμη του Πεπρωμένου... Την ώρα του δειλινού, τότε που ο ουρανός βάφεται κόκκινος...

Δ: Μου αρέσει ο κόκκινος ουρανός...

Ω: (Με τόνο ευτυχισμένο.) Θα είναι η ζωή μας, αγάπη μου...

Δ: (Σαν να θυμήθηκε κάτι.) Και οι Εβραίοι; Οι πυραμίδες με τα πτώματα των Εβραίων;

Ω: *(Με φανερή ανησυχία.)* Το Άουσβιτς έχει περάσει... Ήταν μια ανείπωτη κτηνωδία που έχει περάσει...

Δ: Τους έβαζαν μέσα στο θάλαμο γυμνούς... Έκλειναν την πόρτα και έριχναν το Zyklon B... Κι έπειτα... *(Η φωνή της ραγίζει.)* Έπειτα πάλευαν ποιος θα αναπνεύσει την τελευταία ανάσα οξυγόνου...

Ω: Οι άνθρωποι πρέπει να κοιτάμε μπροστά... Δεν ωφελεί να γυρίζουμε σε τέτοιες τραγωδίες...

Δ: *(Σαν να σιέφτεται.)* Μπροστά;

Ω: Ναι, μπροστά... Να προχωράμε μπροστά...

Δ: *(Σαν υπνωτισμένη.)* Να προχωράμε μπροστά...

Ω: Ναι, αγάπη μου...

Δ: Να προχωράμε μπροστά, λοιπόν...

Ω: *(Με στεναγμό λύτρωσης.)* Σε ευχαριστώ, αγάπη μου...

Δ: Μονάχα θέλω...

Ω: Ό,τι θέλεις... Ό,τι θέλεις...

Δ: Όταν ακούμε την όπερα... Να ακούμε εκείνη την εκδοχή που ο Αλβάρο αυτοκτονεί στον γκρεμό επειδή έχασε την Ελεονόρα...

Ω: Αυτήν θα ακούμε...

Δ: Δεν άντεξε να μείνει ζωντανός και πέθανε μαζί της... Αυτή την εκδοχή θέλω... Η άλλη είναι χυδαία... Σιγαμένη...

Ω: Αυτή θα ακούμε... Σου το υπόσχομαι...

Δ: *(Αλλαγή τόνου. Η φωνή της Δ σκληραίνει.)* Πάλι λες ψέματα... Δεν υπάρχει αυτή η εκδοχή...

Ω: *(Με μεγάλη αγωνία.)* Υπάρχει... Σου το ορκίζομαι... Θα τη βρω και θα σου τη φέρω...

Δ: Κι ούτε θα έρθεις στην Έξοδο 27...

Ω: Φυσικά και θα έρθω... Δεν υπάρχει περίπτωση να μην έρθω....

Δ: Δεν υπάρχει Έξοδος 27...

Ω: Υπάρχει... Υπάρχουν σαράντα έξοδοι για το παιχνίδι... Τις μάθαμε απ' έξω...

Δ: Δεν υπάρχει τίποτε μετά το Zyklon...

Ω: Φυσικά και υπάρχει... Υπάρχει η ζωή που μας περιμένει...

Δ: Για μένα η ζωή είναι εδώ... Έχω να δώσω μια απάντηση στην Ιστορία...

Ω: Δεν μπορείς να απαντήσεις εσύ σε ολόκληρη την Ιστορία...

Δ: Μπορώ... Και θα το κάνω... Θα δώσω μια απάντηση σε εκείνη την πυραμίδα με τα πτώματα...

Ω: (Σε κατάσταση πανικού.) Δεν πρέπει να το κάνεις αυτό... Δεν έχεις δικαίωμα να το κάνεις αυτό...

Δ: Φυσικά και θα το κάνω... Θα κρατήσω την ανάσα μου σαν τον Ιωσήφ Καϊνέρτζι...

Ω: Δεν θα το καταφέρεις...

Δ: Θα σκεφτώ πως ελευθερώνεται το Zyklon B μέσα μου... Πως γεμίζω με αέριο την ύπαρξή μου... Θα γεμίσω το μυαλό μου με αυτό και θα γίνει...

Ω: Πρέπει να σκεφτείς τα παιδιά σου... Πώς θα ζήσουν;

Δ: (Χαμογελάει τρυφερά.) Τα παιδιά μου... Ναι, τα παιδιά μου... Θα πάρουν μεγάλη αποζημίωση... Θα μεγαλώσουν και θα καταλάβουν...

Ω: Τι θα καταλάβουν;

Δ: Πως το κάνω για αυτά... Πως το κάνω για όλους μας...

Ω: Δεν μπορείς να απαντήσεις εσύ για όλους...

Δ: Θα το δεις...

Ω: Θα σε εμποδίζω...

Δ: Δεν θα το κάνεις... Είσαι ένας ευγενικός άντρας...

Ω: Έχω εκπαιδευτεί για να σε εμποδίσω...

Δ: Μα όλα θα γίνουν μέσα μου... Δεν μπορείς να με εμποδίσεις... Δεν μπορείς να με εμποδίσεις να σιεφτώ ό,τι θέλω...

Ω: *(Φωνάζει καταρρέοντας.)* Σε παρακαλώ, μην το κάνεις...

Δ: *(Δίχως να τον ακούει.)* Μονάχα θέλω να μου παίξεις τη μουσική... Μια τελευταία χάρη, έτσι; Τη Δύναμη του Πεπρωμένου που δεν υπάρχει... Τη δύναμη του ανύπαρκτου πεπρωμένου...

(Μικρή παύση. Η Δ αρχίζει να μουρμουρίζει το σκοπό.)

Ω: Τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρααα, τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ραααα, τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ραααα, τα ρα ρα ρα ρα ρα ρα ρααα...

(Μικρή παύση. Ακούγονται ανάσες ανακατωμένες.)

Ω: Ξέρεις κάτι... Ο ήρωας της ιστορίας σου... Εκείνης της ιστορίας με τα δύο ερωτευμένα παιδιά... Αυτός που ακολούθησε τελικά την εβραία αγαπημένη του μέχρι το Άουσβιτς... Τελικά μπήκε μέσα στο θάλαμο... Και πέρασε και τη φουσαρμόνια μαζί του...

Δ: Δεν γίνεται αυτό... Μόλις γυμνωνόταν, θα τον βλέπανε και θα τον πιάνανε...

Ω: Κατάφερε να κρύψει τα γεννητικά του όργανα ανάμεσα στα μηρούς του... Πολλοί το έχουν κάνει...

Δ: *(Σαν να μην τον άκουσε. Μιλά χαμηλόφωνα, σαν κάτι να σκέφτεται.)* Κι ούτε θα μπορούσε να περάσει τη φουσαρμόνια μέσα εκεί...

Ω: Την έβαλε κάτω από τη μασχάλη του...

Δ: *(Στυλώνει τα μάτια της στο κερί, σαν κάτι να βλέπει.)* Εξάλλου, μέσα στο θάλαμο αερίων δεν μπορούσε να ακουστεί φουσαρμόνια... Θα τη σκέπαζαν οι κραυγές και τα ουρλιαχτά της απόγνωσης...

Ω: Κι όμως, αυτός έπαιξε τη μελωδία που της είχε ετοιμάσει... Τη Δύναμη του Πεπρωμένου... Κι εκείνη το άκουσε... Παρά τις κραυγές και τα ουρλιαχτά της απόγνωσης, το άκουσε...

Δ: Δεν είναι δυνατόν να το άκουσε...

Ω: Αυτό μένει σε εμάς... Είναι μια απόφαση που μένει σε εμάς...

(Η Δ σβήνει τη φλόγα του κεριού. Σκοτάδι.)

Δ: Έχεις δίκιο... Υπάρχει κάτι που μένει για εμάς...

Ω: Λοιπόν, θα σου παίξω τη φουσαρμόνικα... Το Zyklon θα ελευθερωθεί μέσα μας... Με την τελευταία νότα της μουσικής θα ξεψυχήσουμε...

Δ: Δεν χρωστάς να πεθάνεις μαζί μου...

Ω: Η ευγένεια απαιτεί να μην εγκαταλείπουμε τις κυρίες... Εξάλλου, σου υποσχέθηκα πως θα βρω την εκδοχή που ο Αλβάρο πεθαίνει με την Ελεονόρα...

Δ: Έξω σε περιμένει μια ολόκληρη ζωή...

Ω: Αυτή είναι η αληθινή ζωή... Η ζωή μαζί σου... Εδώ μέσα...

Δ: Μπορείς να το κάνεις;

Ω: Μόνο αυτό μπορώ να κάνω... Οτιδήποτε άλλο είναι ψέμα...

Δ: Και οι άλλοι; Τι θα πουν για μας;

Ω: Θα βρουνε δύο πτώματα στην κάψουλα... Θα γίνουμε μια μικρή ασήμαντη τραγωδία μέσα σε μια μεγαλειώδη φάρσα... Φυσικά θα γίνουν έρευνες: οι αρχές θα ψάξουν το βίντεο... Θα φωνάξουν ειδικούς...

Δ: Και τι θα πουν οι ειδικοί;

Ω: Πως εκδηλώθηκε μια διαταραχή... Πως ζήσαμε το παιχνίδι στ' αλήθεια...

Δ: Πως είμαστε τρελοί...

Ω: Ναι, πως είμαστε τρελοί...

Δ: Δεν είναι κακό να είμαστε τρελοί...

Ω: Όχι, δεν είναι... Κακό είναι να μισοαγαπάς...

Δ: Τι θα πει «να μισοαγαπάς»;

Ω: Αυτό που καταλαβαίνεις... Να αγαπάς μέχρι την μέση... Με μέτρο και σύνεση...

Δ: Και θα μπορέσεις να το κάνεις; Θα σκεφτείς πως ελευθερώνεται το Ζυκλον μέσα σου;

Ω: Ναι, θα το σκεφτώ... Ο άνθρωπος μπορεί να σκεφτεί ό,τι θέλει... (Με οραματικό ύφος.) Ό,τι θέλει...

Δ: Μονάχα...

Ω: Μονάχα τι;

Δ: (Με γελαστή φωνή και πειραχτική διάθεση.) Μονάχα που δεν μου είπες πως με αγαπάς...

Ω: Σ' το είπα... Σου είπα μάλιστα πως τρέμω από αγάπη...

Δ: Δεν το είπες καθαρά... Το έλεγες δήθεν στο πλαίσιο της δουλειάς, για να μην αυτοκτονήσω...

Ω: Στο είπα τόσες φορές...

Δ: Ποτέ δεν είναι αρκετές... Επιπλέον μιλούσες στον αόριστο – για να μπορείς να ξεγλιστρήσεις... (Δήθεν θυμωμένη.) Ξέφυγες πάντοτε σαν το χέλι, παρασιτάκι...

Ω: (Με προσποιητή παραίτηση.) Το ομολογώ, λοιπόν... Δεν σε αγάπησα ποτέ... Αλλά... (Σταματάει, σαν να σκέφτεται κάτι.)

Δ: «Αλλά» τι;

Ω: Αλλά μου έκαναν μάγια οι ρυτίδες σου... Δεν θα μπορούσα να αντισταθώ σε μια γυναίκα με τόσο όμορφες ρυτίδες...

Δ: Κι εγώ, δεν γινόταν να μην υποκύψω σε έναν τέτοιο ευγενικό άντρα...

Ω: Είσαι έτοιμη, λοιπόν;

Δ: Ναι, είμαι έτοιμη, ευγενικέ άντρα...

Ω: Για φαντάσου... Τελικά το απέπρωτο γίνεται πεπρωμένο...

Δ: Έχεις δίκιο... Γίνεται πεπρωμένο...

Ω: Και μας τραβάει μέσα του... Κανέννας δεν αντιστέκεται στη δύναμή του...

Δ: Ναι, μας τραβάει... Δεν υπάρχει, αλλά μας τραβάει...

Ω: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Είσαι... *(Σαν να διστάζει.)*
Είσαι το σπλάγνο μου...

Δ: *(Εξίσου χαμηλόφωνα.)* Κι εσύ το δικό μου...

(Η φουσαρμόνικα αρχίζει να παίζει το βασικό θέμα από τη Δύναμη του Πεπρωμένου.)

Σιγά-σιγά το μουσικό θέμα ακούγεται όλο και πιο αργά, όλο και πιο ασθενικά. Σαν να σβήνει η ανάσα αυτού που παίζει.

Όταν απλωθεί η σιωπή, το έργο έχει τελειώσει.)